

James Matthew Barrie

Vnthuquan.net, 2009.

Peter Pan

Dịch giả: Tố Châu

Lời Dịch giả

James Matthew Barrie sinh ở Scotland vào năm 1860. Xuất thân khiêm tốn, ông theo học tại Glasgow, ở Dumfries, rồi trường Đại học Tổng hợp Édimbourg, trước khi khởi nghiệp báo chí tại Nottingham, rồi London. Đó là khi ông bắt đầu cho xuất bản những tiểu thuyết và vở kịch mà ngay lập tức đạt thành công vang dội. Peter Pan là tác phẩm nổi tiếng nhất trong số đó. Một câu chuyện với trí tưởng tượng mãnh liệt không thể không gợi ta nhớ tới Alice ở xứ sở diệu kỳ của Lewis Carroll.

James Matthew Barrie mất năm 1937

Chú bé kỳ lạ Peter Pan một đêm đã mò đến phòng trẻ của nhà Darling gồm Wendy, John và Micheal. Chú đã dạy chúng bay, và mang chúng qua bầu trời tới Neverland, xứ sở thần thoại có những

người Da đỏ, sói, Tiên cá và... lũ cướp biển.

Cầm đầu lũ cướp là Thuyền trưởng Hook nham hiểm. Một tay hắn đã bị đớp mất bởi một con cá sấu, con vật mà, như Hook giải thích, “đã thích tay tao đến mức nó cứ bám riết lấy tao từ đó, thèm thuồng muốn liếm nốt cái phần còn lại”. Sau rất nhiều biến cố, câu chuyện đã đạt tới đỉnh điểm khi Peter, Wendy và lũ trẻ phải đối mặt trong trận chiến với Hook và lũ kẻ cướp.

Peter Pan, một chú bé tự yêu mình, một đứa trẻ mãi mãi chẳng chịu lớn, đã trở thành nguyên mẫu của tất cả những người chỉ thích ở mãi trong tuổi thơ mà không muốn chấp nhận những trách nhiệm của người lớn. Câu chuyện của J.M.Barrie, như các tác phẩm kinh điển vĩ đại khác, đã bao hàm cả bóng tối và ánh sáng, cả thiện và ác. Tuy vậy, từ khi hãng Disney làm phim về Peter Pan, câu chuyện, bị cắt xén, đã trở nên lãng mạn hơn và cũng tầm thường hơn. Vì thế tôi khuyên mọi người, người lớn và trẻ em đã đủ lớn, hãy đọc lại nguyên tác để có thể thưởng thức được các sắc thái và ngôn ngữ kỳ tài của truyện.

Kathy Egner, *Children's Literature*

Một tác phẩm được xếp trong số những cột mốc của văn học thiếu nhi và luôn được tái bản cho mỗi thế hệ.

Publisher's Weekly

“Tất cả trẻ con, trừ một đứa, đều lớn lên”. Đã bắt đầu như vậy áng văn cổ điển của văn học thiếu nhi mà tất cả chúng ta giờ đây đều biết là kỳ diệu...

Richard

Farr, Amazon.com

Trẻ em thuộc mọi lứa tuổi sẽ sung sướng với câu chuyện đầy hài hước về cậu chàng Peter Pan này.

Tổ Châu dịch

Peter Pan

dịch giả: Tổ Châu **Cuộc viếng thăm của Peter.**

Tất cả trẻ em, trừ một đứa, đều lớn lên. Và chúng biết rõ điều đó từ rất sớm. Wendy khám phá ra sự thật như thế này: hồi lên hai, một hôm cô bé đang chơi trong vườn, bé hái một đoá hoa và chạy ù vào tặng mẹ, chắc lúc đó nom bé rạng rỡ và đáng yêu lắm vì mẹ bé, bà Darling, đã xúc động đưa tay ôm ngực thốt lên: "Ôi, ước gì con cứ như thế này mãi!" Mẹ chẳng nói gì thêm nữa nhưng Wendy hiểu ngay rằng bé sẽ phải lớn lên. Mọi đứa trẻ hai tuổi đều biết điều này. Hai tuổi là khởi đầu của con đường đi tới sự kết thúc.

Gia đình Darling sống ở số nhà 14 và cho tới khi Wendy ra đời, bà Darling là nữ chủ nhân tuyệt đối trong nhà. Bà là một thiếu phụ duyên dáng, tâm hồn lãng mạn với một nét nhàn hơi giấu cột nơi khoe miệng. Tâm hồn bà cũng tựa như các loại hộp đồ chơi phương Đông bí ẩn đối với chúng ta - bạn cứ thử mở hộp, thế là lại thấy ngay một chiếc hộp bé hơn nằm trong. Và trên khoe môi hơi giấu cột của mẹ phẳng phất một nụ hôn mà Wendy chẳng bao giờ hái được, dù nó vẫn đậu chéch trên khoe miệng phải.

Còn ông Darling đã chinh phục bà Darling bằng cách như sau: lúc bà còn là một thiếu nữ, tất cả các chàng thanh niên đồng thời phát hiện rằng mình mê cô gái và đều bỏ nhào đến xin cưới nàng làm vợ.

Riêng ông Darling nhanh chân hơn hết thảy, đã nhảy lên một chiếc xe ngựa và chiếm chỗ đầu tiên. Chàng được nàng trao cả trái tim, trừ chiếc hộp nhỏ nhất và nụ hôn. Về chuyện chiếc hộp thì ông không bao giờ đoán ra, còn về nụ hôn thì mãi rồi ông cũng đành thôi không cố thử nữa. Wendy cho rằng nếu ba là hoàng đế Napôlêông thì mẹ sẽ xiêu lòng nhưng tôi có thể tưởng tượng ra là kể cả ông vua đó, cứ cố mãi cuối cùng cũng phải phát cáu, bỏ cuộc ra đi sau khi sập cửa cái rầm.

Ông Darling sẵn lòng giải thích trước mặt Wendy rằng không những mẹ yêu ba mà còn tôn trọng ba. Ông là một nhà thông thái rất rành

về sự tăng giảm trên thị trường chứng khoán. Tất nhiên chẳng ai hiểu gì nhiều về những vấn đề tài chính đó cả nhưng ông thì tỏ ra đặc biệt sành sỏi và cách ông tuyên bố rằng cổ phiếu này đang lên hoặc trái phiếu kia đang sụt giá khiến phụ nữ kính trọng vô cùng. Ngày cưới bà Darling bận đồ trắng và sau khi cưới, bà thích thú lập và theo dõi sổ chi tiêu gia đình một cách thật hoàn hảo, coi như một trò chơi, đến một cây cải Bruých - xen bé xúi cũng không lọt khỏi sổ. Nhưng rồi chẳng bao lâu, bảng chi tiêu bỏ qua cả từng cây súp lơ to đùng và được thay bằng hình vẽ các em bé không có mặt. Đáng ra phải cộng các khoản chi, bà Darling lại ngồi vẽ. Điều này cũng hợp với một số hy vọng của bà.

Wendy sinh ra đầu tiên, rồi đến John, và sau cùng là Michael.

Một hoặc hai tuần lễ sau ngày sinh Wendy, ba mẹ tự hỏi không biết liệu họ có nuôi nổi bé không vì gia đình nay có thêm một miệng ăn. Ông Darling rất tự hào về cô con gái mới sinh, nhưng là người trọng danh dự, ông ngồi bên đầu giường vợ, cầm tay bà và bắt đầu tính toán các khoản chi tương lai trong khi bà nhìn ông với ánh mắt khẩn khoản. Bà quyết tâm gánh chịu mọi rủi ro nhưng dường như ông không cùng quan điểm với bà. Tay giấy tay bút, ông liệt kê ra các con tính và mỗi khi bà ngắt lời ông, ông lại phải bắt đầu từ đầu.

- Em ơi, em đừng có làm anh sốt ruột - Ông xin. Đây anh có một livrơ mười bảy xu và còn hai livrơ sáu xu ở văn phòng anh nữa, anh có thể bỏ bữa cà phê sáng, coi như bớt được mười siling, thế là ra hai livrơ chín siling và sáu xu, em còn mười tám siling và ba xu, vị chi là còn ba livrơ chín siling. Con cựa quậy kìa. Rồi... Tám livrơ chín siling bảy, phẩy và anh nhớ bảy. Xin em, em yêu, rồi còn một livrơ em cho cái anh chàng đến xin nhà ta nữa, này, bé ơi, phẩy và anh nhớ bé sang... Này em làm anh nhầm loạn lên rồi. Anh bảo gì nhỉ, chín, chín, bảy? Xong rồi, vấn đề là ở chỗ liệu ta có thể sống một năm với chín livrơ, chín siling và bảy xu không?

- Được chứ kìa George - Bà thốt lên, bụng thăm biết rằng bá quá yêu Wendy nên chẳng thể nào khách quan được.

- Em phải nhớ là còn bệnh quai bị nữa, ông bật ra. Quai bị: một livrơ, anh ghi thế thôi chứ thực ra có khi đến gần ba mươi siling đấy, em đừng cãi, sỏi, một livrơ năm xu, bạch hầu, mười siling sáu xu, là ra hai livrơ mười lăm siling sáu xu, em đừng có giơ ngón tay lên thế! Còn ho gà, coi như là mười lăm siling đi.

Danh sách ngày càng dài ra và tổng số chẳng lúc nào giống nhau. Cuối cùng, Wendy may mắn thoát nhờ giảm chi phí quai bị xuống còn mười hai siling sáu và hai căn bệnh lây lan kia được quy kết về

một bệnh mà thôi.

Lúc John ra đời, một cuộc tranh luận tương tự cũng diễn ra còn Michael cũng thoát trong gang tấc. Cả ba chị em đều được giữ lại nuôi và chẳng mấy chốc các bạn có thể gặp cả ba đứa nhỏ nổi hàng đến vườn trẻ nhà cô Fulsom, đi cùng nhũ mẫu.

Bà Darling rất tôn trọng hình thức và ông Darling cương quyết không để mình khác gì so với hàng xóm láng giềng, vậy nên họ có nhũ mẫu cho trẻ. Và vì họ nghèo, bọn trẻ uống nhiều sữa quá, họ bèn chọn một cô chó giống tecnoy khá trịnh trọng vốn chẳng thuộc về ai cả trước khi được nhà Darling tuyển vào. Cô chó này tuy vậy rất yêu trẻ nhỏ và nhà Darling làm quen với cô ta tại vườn Kensington nơi cô ta suốt ngày nhìn ngắm lũ trẻ nằm trong nôi đến đó chơi. Các chị bảo mẫu hay lơ đãng với trẻ nhỏ không ưa cô chó này lắm vì cô ta có thể theo họ đến tận nhà để phản nản với gia chủ.

Trong vai trò người bảo mẫu, Nana tỏ ra thật xuất sắc. Nhắc bọn trẻ đi tắm rất đúng giờ, hơi có tiếng o oe là Nana nhảy bổ đến ngay bắt kể vào giờ nào trong đêm. Và tất nhiên, chuồng của Nana cũng đặt trong buồng trẻ em. Nana rất tài trong việc phân biệt đâu là tiếng ho gió đâu là viêm họng cần cho trẻ em quần thêm một chiếc tất len quanh cổ. Nó tin tưởng vào các phương pháp cổ truyền như lá cây bạc hà chua để chữa ho và lâu lâu khinh miệt mỗi khi nghe nói đến các học thuyết thời thượng về vi trùng, vi khuẩn hoặc các trò dớ dẩn tương tự. Khi đưa bọn trẻ đi học, Nana quả là một mẫu mực về cư xử, bước đi đều đặn bên chúng khi chúng ngoan và la rầy mỗi khi bọn trẻ cãi cọ nhau trên đường. Những ngày John chơi bóng đá, Nana không bao giờ quên áo len của John và nó luôn luôn ngâm theo một cái ô đề phòng trời mưa. Cô Fulsom đã cho sửa sang tầng hầm thành phòng đợi dành riêng cho các cô bảo mẫu. Họ đều ngồi trên ghế dài còn Nana nằm dưới đất, sự khác biệt chỉ có thế. Tuy nhiên các cô bảo mẫu đều ra bộ coi thường Nana như một kẻ thuộc tầng lớp thấp kém còn Nana thì chẳng coi cái trò bi be tán gẫu của họ ra gì. Nana rất không thích việc các bạn bà Darling thăm phòng trẻ nhưng nếu có khách đến thăm, nó nhanh chóng tháo chiếc tạp dề thường ra để choàng cho Michael chiếc tạp dề có thêu hoa xanh, chỉnh lại áo quần cho Wendy và chải sơ lại đầu tóc cho John. Chẳng đâu có phòng trẻ gọn gàng ngăn nắp như ở nhà Darling và ông Darling biết rõ điều này, tuy ông vẫn hơi áy náy khi nghĩ tới những lời đàm tiếu của hàng xóm. Vì dù sao ông cũng cần phải giữ thể diện cho mình.

Ông còn ngăn ngại với Nana vì một lý do khác nữa. Đôi khi ông cảm

thấy như thể Nana hơi coi thường ông. "Em biết là nó rất khâm phục anh mà, George", bà Darling cam đoan và bà ra hiệu cho bọn trẻ con phải tỏ ra đặc biệt dễ thương với ba. Thế là sau đó các màn nhảy múa diễn ra từng bừng trong nhà và đôi khi người duy nhất còn lại, Liza, cũng được phép tham gia. Với chiếc váy dài thậm thượt và chiếc mũ trùm, Liza nom hết như một người lùn, tuy cô ta thể sống thể chết với nhà chủ là đã quá mười tuổi rồi.

Ồi! Thời kỳ đó mới vui sao! Và vui nhất là khi bà Darling xoay tròn xoay tròn một cách cuồng nhiệt đến nỗi người ta chỉ còn nhìn thấy nụ hôn thấp thoáng của bà và nếu bạn nhảy bỏ tới đúng lúc, có thể bạn đã vớ được tới nụ hôn đó. Chưa bao giờ có gia đình nào đơn giản và vui vẻ đến thế cho tới lúc Peter xuất hiện.

Bà Darling nghe nhắc tới Peter lần đầu tiên trong khi bà đang cố gắng sắp xếp lại đầu óc bọn trẻ cho có trật tự một chút. Các bà mẹ có thói quen hay sắp xếp lại đầu óc của trẻ thơ sau khi chúng đi ngủ, xếp gọn gàng vào chỗ biết bao đồ đạc lẫn lộn lung tung trong suốt cả ngày. Nếu bạn còn có thể thức được, điều này cố nhiên là không thể rồi, bạn sẽ thấy bà mẹ của mình đang dọn dẹp và bạn có thể sẽ rất thích thú nhìn thấy bà như vậy. Cũng giống như xếp dọn đồ đạc trong ngăn tủ vậy thôi. Bạn sẽ thấy bà quỳ xuống và mỉm cười nhìn tất cả những gì bạn đã tích góp được, lòng thầm hỏi làm sao mà bạn có thể nảy ra cái ý đó, và bà đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, không phải ngạc nhiên nào cũng là dễ chịu, bà ôm chặt lấy ý nghĩ này như ôm một chú mèo con, xua đuổi ý nghĩ kia ra khỏi tầm nhìn của bà.

Khi bạn ngủ dậy, cái ác và những ham thích xấu cùng bạn vào giường tối hôm trước đã được xếp gọn và cất kỹ vào tận đáy tâm tư của bạn, và bên trên là các ý tưởng xinh xắn, dễ thương, được mẹ phơi phóng cho thơm khô và bày ra sẵn cho bạn khoác lên.

Tôi không biết đã bao giờ các bạn nhìn thấy bản đồ trí tuệ của một con người chưa. Các thầy thuốc đôi khi vẽ nên sơ đồ các bộ phận khác của cơ thể bạn, việc này có thể cũng rất hay, nhưng bạn cứ thử nhìn họ vẽ bản đồ ý nghĩ của một đứa trẻ không những rối tinh rối mù mà còn thường xuyên lộn lờ ngoài đồng cho mà xem! Bạn sẽ thấy vô số các đường chữ chi, giống như biểu đồ nhiệt độ của bạn ở bệnh viện vậy và chắc đó chính là các con đường nhỏ chạy ngang dọc hòn đảo của bạn, vì xứ sở Neverland luôn giống một hòn đảo với các vệt màu đầy đó tuyệt đẹp, các rặng san hô, ngoài khơi có những con tàu cướp biển, các hang hốc hoang dại và đơn độc, các chú lùn (đa số là thợ may), các hang động với sông ngầm chảy qua, các

hoàng tử trẻ có sáu người anh lớn hơn, một căn lều xập xệ và một bà cụ già lụ khụ mũi khoằm. Nếu chỉ có thể thôi thì tấm bản đồ này còn gọi là tương đối dễ vẽ. Thế nhưng còn phải tính đến ngày đi học đầu tiên, tôn giáo và các đức cha, bồn nước tròn, tập đan thêu, các vụ án mạng, các vụ treo cổ, động từ bất quy tắc, ngày nào mẹ làm bánh sô cô la, ngày đeo nịt bít tất đầu tiên, coi như là ba mươi ba, sáu xu nếu ta tự nhủ rằng cho mình, và vân vân... Tất cả những yếu tố đó là một phần của đảo trừ phi lại còn một tấm bản đồ nữa chạy đề ngang làm ta chẳng còn hiểu gì nữa cả, chưa kể là cả cái mớ hồ lớn này lại luôn biến đổi.

Tất nhiên, xứ Neverland với mỗi người một khác. Trong hòn đảo của John chẳng hạn, ta thấy có một cái đầm nhỏ với các con hồng hạc bay ngang và John hạ chúng bằng súng cạc bin trong khi Michael bé hơn nên cũng có một con hồng hạc nằm dưới nhiều đầm nước đang bay. John sống trong vỏ một con tàu bị lật úp trên cát còn Michael trong một cái lều của thổ dân Da đỏ, Wendy thì trong một ngôi nhà bằng lá dính vào nhau một cách khéo léo. John không có bạn, Michael đến tối mới có và Wendy chăm nom một con sói con bị bỏ mẹ bỏ rơi. Nhưng đại thể các xứ sở Neverland có một nét gì đấy giống giống nhau. Nếu các bạn xếp chúng nằm kề nhau, các bạn có thể nói rằng chúng có mũi giống nhau, có cái nhìn giống nhau, vân vân... Bên các dòng sông thần diệu đó, đám trẻ chơi đùa không biết mệt với các con tàu tét bằng dương liễu. Chúng ta cũng đã từng chơi ở đó và còn giữ trong mình dư âm tiếng ồn của sóng dội vào ghềnh đá trên đảo, dù ta biết chẳng bao giờ cập được bến bờ đó nữa.

Trong tất cả các hòn đảo tuyệt thú đó, xứ sở Neverland là vùng đất êm ái và đầy rẫy sự kiện nhất, chẳng cần kéo dài khoảng cách vô vị giữa hai cuộc phiêu lưu mà tất cả đều cuốn vào nhau. Khi bạn chơi lúc ban ngày với chẵn và ghé, nó chẳng có gì đáng sợ cả, nhưng khi chỉ còn hai phút nữa là ta chìm vào giấc ngủ, xứ sở đó trở nên rất thật. Chính vì thế mà người ta phải có đèn ngủ đấy.

Đôi khi trong lúc đi qua các ý nghĩ của các con, và Darling tìm ra những thứ thật khó hiểu. Và cái đáng ngại nhất là Peter. Bà không quen ai tên là Peter thế mà nó hiện diện trong đầu John, Michael và cũng bắt đầu nhấp nhô trong tâm tưởng của Wendy. Cái tên này in dấu đậm nét hơn nhiều cái tên khác và bà Darling, càng nhìn vào cái tên đó càng thấy nó có vẻ vênh vao.

- Đúng, cậu ấy khá là tự phụ đấy, Wendy hơi nuối tiếc thừa nhận.

Mẹ hỏi:

- Nhưng đó là ai hả bé cưng?

- Peter Pan mà mẹ, mẹ biết thừa rồi.

Mới đầu, bà Darling không hiểu nhưng sau khi ngược trở về thời thơ ấu của chính mình, bà nhớ ra một chú Peter Pan nào đó mà người ta bảo sống cùng với các nàng tiên. Nhiều chuyện kỳ dị được kể về Peter Pan, chẳng hạn như khi có một trẻ em bị chết, Peter đi cùng với chúng một quãng đường để chúng đỡ sợ. Thời nhỏ bà đã tin rằng có Peter nhưng nay bà đã có gia đình và là người đứng đắn, bà chẳng tin lắm vào sự tồn tại của Peter.

- Với lại từ đó tới nay thì Peter phải lớn lên rồi chứ, bà Darling bảo con.

- Ôi không mẹ ời, cậu ấy có lớn lên đâu, cậu ấy chỉ to bằng con thôi. Wendy muốn nói rằng Peter cũng trạc tuổi như cô cả về vóc dáng lẫn tinh thần. Cô không biết tại sao nhưng rõ là phải như vậy.

Bà Darling hỏi ý kiến của ông Darling nhưng ông chỉ mỉm cười coi thường:

- Em ời, tin anh đi, đó chỉ là những chuyện dăm dớ mà Nana lại nhồi nhét vào đầu bọn trẻ thôi. Thật đúng là ý kiến của loài cây. Em đừng để tâm, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Nhưng mọi chuyện không ổn cả và chẳng bao lâu sau, chú Peter hiểu động sẽ khiến bà Darling phải sốc.

Bọn trẻ trải qua những cuộc phiêu lưu kỳ lạ nhất mà không hề thấy xáo động. Chẳng hạn chúng có thể nhớ lại một tuần sau rằng chúng gặp ba đã chết và chơi với ba trong rừng. Cũng vô tình như thế mà Wendy một hôm để lộ ra sự thật đáng lo ngại. Trong phòng trẻ con có vài chiếc lá rơi rụng mà rõ là tối hôm trước lúc bọn trẻ đi ngủ chưa hề có. Bà Darling sững người khi Wendy vừa nói vừa mỉm cười độ lượng:

- Lại Peter đấy mà!

- Wendy, con nói gì vậy?

- Cậu ấy không quét đi thì là hư mẹ nhỉ, Wendy mỉm cười nhận xét, cô là một cô bé ngăn nắp.

Cô bình thản giải thích rằng đôi khi Peter đến chơi phòng trẻ em ban đêm và ngồi ở đầu giường Wendy mà thối sáo. Không may là Wendy chẳng bao giờ thức giấc nên không hiểu tại sao cô biết chắc đến vậy như rõ ràng là như thế.

- Cưng ời, con nói linh tinh rồi. Chẳng ai vào nhà lại không gõ cửa cả.

- Con nghĩ cậu ấy đi bằng đường cửa sổ.

- Phòng mình tầng hai cơ mà con.

- Mẹ ời, thế mọi khi làm gì có lá trước cửa sổ đâu?

- Đúng vậy, có một đồng lá gom lại ngay dưới cửa sổ.

Bà Darling chẳng biết phải nghĩ sao nữa. Bí ẩn này dường như lại rất đối bình thường với Wendy nên bà chẳng thể cho qua với lý do rằng Wendy mơ ngủ.

- Tại sao con không nói cho mẹ biết sớm hơn?

- Con quên mất, Wendy hồn nhiên đáp, vì cô đang rất vội đi ăn sáng. Chắc là Wendy nằm mơ rồi. Thế nhưng mặt khác, đồng lá vẫn còn đó. Bà Darling xem xét kỹ đồng lá: đó là những cái lá khô, có khi chỉ còn tro gân lá thôi, nhưng bà tin chắc đó không phải lá của bất cứ loại cây nào mọc được trên mặt đất Anh. Bà bò toài ra trên sàn, soi cả nền để tìm dấu chân lạ. Bà lấy que cời lửa ngoáy trong lò sưởi, động lên tường. Bà thử thả một sợi ruy băng từ cửa sổ xuống đất. Tường cao phải đến mười mét và chẳng có chút góc cạnh nào cho người để trèo leo.

Chắc chắn là Wendy mơ ngủ.

Nhưng Wendy thực ra đâu có mơ, những sự kiện đêm sau sẽ chứng minh, mà từ đó bắt đầu cuộc phiêu lưu thần kỳ của lũ trẻ.

Buổi tối mà chúng tôi vừa kể, bọn trẻ đi ngủ như thường lệ. Hôm đó là ngày Nana nghỉ và bà Darling đã cho các con tắm và hát ru chúng cho tới khi lần lượt từng đưa một buồng tay mẹ ra và chìm dần vào giấc ngủ. Các con trông bình yên và tin cậy đến độ bà cười thầm về các mối lo ngại của mình và ra ngồi cạnh lò sưởi khâu áo. Bà may áo cho Michael vì bé sắp đến tuổi mặc chiếc áo sơ mi đầu tiên. Tuy vậy lò sưởi ấm cúng, ánh đèn phòng trẻ chỉ sáng mờ mờ với ba ngọn đèn ngủ, mọi thứ khiến cho mảnh vải tụt khỏi tay bà Darling và tuột xuống đầu gối. Rồi mái đầu bà nhẹ nhàng gục sang bên: bà Darling cũng ngủ. Các bạn thử nhìn xem cả bốn người, Wendy và Michael ở đằng kia, John ở góc này và bà mẹ ngồi gần bên lò sưởi. Lẽ ra phải có một ngọn đèn ngủ thứ tư mới phải chứ.

Trong giấc ngủ, bà Darling mơ thấy mình đang tới gần xứ sở Neverland và có một cậu bé kỳ dị từ đó ló ra. Bà không thấy sợ cậu bé đó vì bà nghĩ đã từng nhìn thấy nó trên gương mặt của biết bao phụ nữ không con. Cũng có thể người ta còn gặp cậu trên nét mặt của vài bà mẹ nữa. Nhưng trong giấc mơ của mình, bà thấy cậu vạch tấm màn che xứ sở Neverland và Wendy, John, Michael đang tò mò nhìn qua chỗ vén lên.

Giấc mơ này tự nó chẳng có chuyện gì, nhưng trong khi bà Darling đang mơ, cửa sổ phòng trẻ con tự nhiên bật tung ra và một chú bé con nhảy xuống sàn. Một vầng sáng kỳ lạ, to chẳng hơn nắm tay mấy tí, bay theo chú loạn lên trong phòng như một sinh vật sống. Và chắc là chính vầng sáng này đã đánh thức bà Darling, bà ngồi bật dậy và

thét lên một tiếng, nhìn thấy chú bé con và hiểu ngay đó là Peter Pan. Nếu bạn hoặc tôi hoặc Wendy có mặt lúc đó, chắc chúng ta sẽ thấy ngay rằng chú rất giống với nụ hôn của bà Darling. Chú thật xinh xắn, mặc quần áo bằng lá cây dính lại bằng nhựa cây. Nhưng xinh nhất hẳn là chiếc răng sữa của chú, chẳng mất chiếc nào. Khi thấy trước mặt mình là một người lớn, cả bộ răng trắng nõn như ngô non nghiêng lên kèn kẹt.

Peter Pan

Dịch giả: Tố Châu

2. Cái bóng

Bà Darling hét lên một tiếng và để đáp lại lời bà, như khi ta giật chuông gọi người giúp việc, cửa mở và Nana vừa đi nghỉ về, chạy vào phòng. Nó gầm gừ và lao bổ vào đứa trẻ. Chú ta nhẹ nhàng nhảy vọt qua cửa sổ. Bà Darling lại kêu lên, hoảng sợ vì lo thằng bé ngã chết mất. Bà chạy vội xuống cầu thang tìm chú nhưng chẳng thấy dấu vết gì. Bà ngẩng đầu lên nhưng cũng chẳng thấy gì trên bầu trời đêm ngoài một cái gì tựa vệt sao băng.

Bà quay vào phòng trẻ con và thấy Nana ngậm trong mồm một thứ gì đó. Nhìn gần hoá ra là cái bóng của chú bé. Khi chú ta nhảy qua cửa sổ, Nana vội khép cửa thật nhanh nhưng đã muộn, chỉ bắt được cái bóng của chú không kịp theo chủ.

Bà Darling xem xét kỹ lưỡng cái bóng này nhưng không thấy có gì đặc biệt.

Nana rõ là đã có cách xử lý với chiếc bóng. Nó treo bóng ngoài cửa sổ với ý nghĩ rằng: chú bé sẽ quay trở lại tìm bóng, ta cứ thu xếp để chú ta lấy lại cái bóng của mình mà không làm phiền đến bọn trẻ. Nhưng không may là bà Darling không thể để cái bóng treo như thế được, trông cứ như đồ lót đem phơi vậy và gia đình sẽ mang tiếng với hàng xóm láng giềng. Bà định đem cho ông Darling xem cái bóng mới bắt được nhưng ông đang bận cộng giá tiền của áo măng tô mới của John và Michael, đầu quần một chiếc khăn ướt cho tỉnh táo và nếu làm phiền ông lúc này hẳn sẽ chẳng hay. Vả chăng, bà biết trước ông sẽ nói gì: "Đấy, có chó làm bảo mẫu thì sẽ phải như thế thôi". Bà quyết định cuộn cái bóng lại và xếp vào tủ chờ đến lúc nào thuận lợi hơn mới báo cho chồng.

Cơ hội này đến vào tuần sau, vào cái ngày thứ sáu sẽ trở thành vô

cùng đáng nhớ trong gia đình. Mà hiển nhiên là nó phải xảy ra vào ngày thứ sáu rồi.

- Lẽ ra em phải cẩn thận hơn vào ngày thứ sáu mới phải, bà thường nhắc lại nhiều lần với chồng trong khi Nana đứng cạnh đỡ tay bà.

- Không, không, bao giờ ông Darling cũng trả lời. Anh mới là người có lỗi. Lỗi tại anh, George Darling. Mea culpa, mea culpa.

Các bạn thấy đấy, ông là người được giáo dục theo kiểu cổ điển.

Hàng đêm, họ nhớ về ngày thứ sáu bất hạnh với từng chi tiết nhỏ, được khắc sâu trong tâm khảm họ đến nỗi có cơ hằn lên như một đồng xu đúc kém.

- Giá như em không nhận lời đi ăn tối với nhà 27, bà Darling bảo.

- Còn anh, giá như anh đừng đổ thuốc của anh vào bát của Nana, ông Darling thừa nhận.

- Giá như tôi cứ giả vờ thích món thuốc ấy, đôi mắt hoen lệ của Nana như nói vậy.

- Lỗi tại em cứ sính mấy cái trò giao tế, George ạ.

- Không, tại anh đùa chằng đúng lúc tí nào.

- Tại tôi cứ động lòng mấy cái việc nhỏ nhặt, ông bà chủ ạ.

Lần lượt, hoặc đôi khi cùng nhau, họ ứa nước mắt một cách chua xót và Nana tự nhủ trong tuyệt vọng: "Đúng vậy, lẽ ra nhà chủ không nên lấy chó làm bảo mẫu mới phải". Và cũng nhiều lần, ông Darling lấy khăn mùi xoa lau nước mắt cho nó.

"Cái tên quỷ sứ ấy!" ông Darling rên rỉ và Nana sửa phụ họa theo.

Nhưng không bao giờ bà Darling nghĩ đến chuyện trách móc Peter, có một cái gì đó ở góc môi bên phải của bà, ngăn không cho bà nói xấu chú.

Và trong phòng trẻ em vắng lặng, họ ngồi nhớ lại từng chi tiết một của cái buổi tối kinh hoàng kia. Một buổi tối bắt đầu rất bình yên như bao tối khác. Nana đi ra đi vào để chuẩn bị tắm cho Michael và cố Michael đến tận bốn.

- Con không ngủ đâu! Michael kêu lên như thể nó có tiếng nói nào đó trong vấn đề này. Không, Nana, ừ ừ, mới chưa đến sáu giờ. Ôi, Nana hư, không yêu Nana. Con bảo là con không tắm cơ mà. Không đâu, không đâu nào.

Lúc đó bà Darling bước vào phòng, mặc áo dài màu trắng để đi dự cơm tối bên ngoài. Bà bận đồ sớm để chiều Wendy vì em muốn nhìn mẹ ăn bận đẹp, đeo vòng cổ ba mua tặng mẹ. Bà đeo nơi tay chiếc vòng Wendy cho mượn vì Wendy rất thích cho mẹ mượn vòng. Hai đứa lớn đang chơi trò làm bố mẹ ngày Wendy ra đời và John bảo:

- Tôi vui mừng thông báo để bà biết rằng bà đã làm mẹ, giọng nó bắt

chước giống hết giọng ông Darling nhân dịp trọng đại.

Wendy vui mừng nhảy múa, cũng giống như bà Darling thật đã làm vậy. Rồi đến lượt John ra đời, với những sự trang trọng đặc biệt dành cho sự chào đời của một người đàn ông, và Michael vừa ra khỏi bồn tắm cũng xin được ra đời nhưng John thô bạo tuyên bố rằng nó không muốn có thêm con đến nỗi Michael gần khóc.

- Chẳng ai muốn có con cả, Michael bảo.

Dĩ nhiên là thiếu phụ xinh đẹp bận đồ trắng trong phòng không thể cầm lòng được.

- Có chứ, tôi đang rất muốn có thêm con đây này.

- Con gái hay con trai? Michael nghi ngờ hỏi.

- Con trai.

Thế là Michael ôm chầm lấy mẹ. Đó quả là một kỷ niệm rất nhỏ bé mà ông bà Darling và Nana cũng gọi lại. Nghĩ cho cùng chi tiết này cũng chẳng bé vì đó là đêm cuối cùng Michael ngủ trong phòng trẻ em. Họ lại tiếp tục gọi lại những kỷ niệm.

- Đúng lúc đó anh, chạy vào phòng như một cơn lốc vậy, ông Darling nói với giọng tự giễu.

Quả là lúc đó, ông lao vào phòng như một cơn lốc.

Có thể là ông cũng có lý do: ông cũng diện bánh để đi dự cơm tối và mọi thứ đối với ông đều ổn cho tới lúc ông thất cà vạt. Lạ ghê lắm nhưng phải thừa nhận là một quý ngài giỏi giang như vậy trên thị trường chứng khoán lại xoay sở chẳng ra sao với chiếc cà vạt của mình. Đôi khi, cái cà vạt cũng ngoan ngoãn tuân lệnh nhưng thường thì tốt nhất cho mọi người là ông nên dẫn tự ái của mình xuống và đeo một chiếc cà vạt vẽ còn hơn!

Tối hôm đó cũng vậy. Ông đột ngột bước vào phòng trẻ với chiếc cà vạt đáng nguyên rửa nhàu nhĩ trong lòng bàn tay.

- Chúa ơi, ba làm sao vậy?

- Ba làm sao ấy à! Ông gầm lên. Cái cà vạt tội nọ này chẳng sao thất được. Ông chua chát gằn giọng: "Lúc thất quanh cọc giường thì được, ba đã thất mấy chục lần quanh cọc giường rồi! Nhưng đến lúc thất quanh cổ thì không ra gì. Ôi thật xin lỗi em!"

Ông nghĩ thế chưa đủ để gây ấn tượng với bà Darling, và nghiêm giọng tiếp:

- Mẹ nó này, anh báo cho em biết là nếu cái cà vạt này không chịu nghe lời anh mà chịu thất quanh cổ, tối nay chúng mình sẽ không đi ăn nữa, và nếu như tối nay chúng mình không đi ăn nữa, anh sẽ không bao giờ đến văn phòng nữa, có nghĩa là chúng mình sẽ chết đói còn các con sẽ ra đường.

Bà Darling vẫn bình tĩnh:

- Nào anh để em thử xem nào.

Và quả thực ông cũng chỉ mong có thế. Những ngón tay thon mát dịu của bà thắt chiếc cà vạt chẳng khó khăn gì và bọn trẻ đứng quanh xem mẹ định đoạt số phận của nó. Có vài ông có khi phát tức lên khi vợ khéo léo đến vậy nhưng ông Darling được cái không phải là người nhỏ nhen. Ông cảm ơn vợ một cách qua loa quên ngay là mình vừa cúi và chỉ lát sau đã nhảy múa quanh phòng cùng với Michael trên vai.

- Chúng mình hồi ấy mới vui làm sao! Bà Darling nhớ lại.

- Đây là lần cuối cùng, ông Darling than.

- George, anh có nhớ lúc Michael đột ngột hỏi em: "Mẹ ơi, sao mẹ lại quen con" không?

- Anh nhớ chứ.

- Các con mình dễ thương quá!

- Hồi đó các con là của chúng mình, bây giờ chúng đã đi mất rồi! Cuộc vui dừng lại lúc Nana bước vào phòng. Không may là ông Darling va phải Nana khiến quần ông đầy lông. Không những đó là chiếc quần mới mà còn là chiếc quần đầu tiên có dải viền và ông phải mím môi mới khỏi bật khóc vì tức. Tất nhiên là bà Darling lại chải quần cho ông, nhưng ông lại nhận dịp lau nhàu về nỗi sai lầm đã lấy chó làm bảo mẫu.

- George, Nana là của quý đấy.

- Rồi rồi, tuy nhiên là đôi khi anh cứ nghĩ nó coi con mình cũng là chó con luôn.

- Không đâu anh, em tin chắc là nó biết rằng bọn trẻ là con người, có linh hồn.

- Anh cũng đang tự hỏi về chuyện đó đây, ông Darling hơi trầm xuống.

Bà Darling thấy đã đến lúc nói về cậu bé bí ẩn. Thoạt tiên, ông chẳng giấu vẻ giấu cợt nhưng khi bà vợ cho ông xem cái bóng, ông trở nên nghĩ ngợi.

- Không phải trong số những người anh quen, ông vừa nói vừa xem kỹ cái bóng. Trông nó có vẻ du đãng.

- Chúng mình vẫn đang nói dở, ông Darling bảo, đúng lúc Nana bước vào với liều thuốc nước của Michael. Nana, không bao giờ được mang thuốc của em trong mồm như vậy nữa nhé, lỗi tại tôi đây mà. Dù cương quyết đến đâu, ông cũng xử sự một cách ngốc nghếch đối với chỗ thuốc ấy. Điều ông hay khoe nhất đó là uống thuốc không bao giờ nhăn nhó. Trong khi Michael đẩy cái thìa về phía Nana, ông

ng nghiêm giọng chê trách:

- Michael, đàn ông con trai thì phải thế nào chứ!

- Con không muốn uống! Michael nũng nịu kêu.

Bà Darling đi tìm một thỏi sô cô la và ông Darling cho rằng bà quá chiều con:

- Mẹ nó ạ, đừng chiều con quá như thế. Michael, hồi bố bằng tuổi con, bố uống thuốc như không. Bố còn bảo: "Cảm ơn bố mẹ đã cho con uống các thứ thuốc nước này để chữa bệnh cho con!" Thế cơ mà.

Ông tin rằng đã nói lên sự thật và Wendy, trong bộ đồ ngủ, cũng tin vậy vì để động viên Michael, em khuyên:

- Ba ơi, thuốc mà ba thỉnh thoảng phải uống ấy, còn đắng hơn nhiều đúng không ba?

- Rất đắng, và nếu ba không đánh mất chai thuốc thì ba đã uống ngay cho con xem, Michael!

Chính xác ra là ông không đánh mất chai thuốc. Nửa đêm hôm trước, ông đã trèo lên một chiếc ghế cao để giấu nó tít trên nóc tủ. Ông không biết là cô bé giúp việc Liza đã tìm ra nó và lại để nó trên giá rửa mặt.

- Ba ơi, con biết là nó ở đâu rồi, Wendy vốn luôn thích giúp đỡ mọi người, để con đi tìm cho.

Và cô bé biến đi trước khi ông Darling kịp giữ con gái lại. Ngay lập tức tinh thần ông Darling sa sút trông thấy.

- John, ông rùng mình nói, chất nước ấy là một thứ kinh tởm, hôi rình, nhờn nhờn, gớm chét lên được.

- Ba ơi, ực một cái là xong thôi mà, John vui vẻ khuyên.

Vừa mới nói xong thì Wendy chạy ào vào phòng, tay cầm thuốc rót sẵn trong cốc.

- Con cố chạy nhanh nhất đấy, cô hồn hèn nói.

- Thật chẳng thế nào nhanh hơn! Ông bố nói với vẻ lịch sự mà Wendy không thể nhận ra cái ý chán chường. Nào Michael uống trước đi.

- Ba uống trước, Michael nói, với bản tính hay nghi ngờ.

- Con biết là nếu ba uống ba sẽ phát ốm lên mà, ông Darling đe.

- Nào ba ơi, đừng cảm lên, John kêu gọi.

- Con ngậm cái mồm của con lại, ông bố quát.

Wendy hết sức kinh ngạc:

- Con tưởng ba uống thuốc dễ lắm mà...

- Vấn đề không phải ở chỗ đó. Cái khác là có nhiều thuốc trong cái cốc của ba hơn trong cái thìa của Michael.

Trái tim cao quý của ông gần vỡ tung.

- Thật không công bằng, có chết ba cũng vẫn phải nói là không công bằng.

- Ba, con đang chờ đây, Michael lạnh lùng gọi.

- Con nói hay đấy, ba cũng đang chờ đây.

- Ba sợ nhé.

- Con sợ đấy chứ.

- Con không sợ.

- Ba cũng không.

- Thế thì ba uống đi.

- Con uống trước.

Đột nhiên Wendy nảy ra sáng kiến:

- Hay cả ba và Michael cùng uống một lúc?

- Đồng ý, ông Darling phán. Con sẵn sàng chưa Michael?

Wendy hô một, hai, ba và Michael nuốt xong phần thuốc. Nhưng ông Darling giấu cốc thuốc của ông sau lưng.

Michael hét lên vì tức còn Wendy thốt lên:

- Kìa ba!

- Con định bảo kìa ba cái gì? Ông Darling hỏi, thôi ngay đi Michael.

Ba cũng đang định uống nhưng... nhưng bị trượt tay.

Cả ba đứa trẻ nhìn ông với ánh mắt dữ dội, dường như chúng từ bỏ tất cả niềm thán phục nơi ba chúng.

- Nghe này các con, ông Darling nói với giọng ngọt ngào trong khi Nana biến vào phòng tắm. Ta sẽ đùa vui một chút. Ba sẽ đổ chỗ thuốc này vào bát nước của Nana, nó sẽ tưởng là sữa và sẽ uống đấy.

Thuốc có màu sữa thật, nhưng bọn trẻ chẳng thấy ý tưởng này của ba chúng hài hước tẹo nào và nhìn ba trách móc trong lúc ông Darling trút thuốc vào bát của Nana.

- Buồn cười nhỉ? Ông Darling nói không chắc chắn lắm.

Và bọn trẻ cũng không dám lên tiếng tố cáo khi bà Darling và Nana quay trở vào phòng.

- Nana, cún cưng, ông Darling vừa nói vừa vuốt ve đầu con chó, ba cho ít sữa vào bát của Nana đấy.

Nana vẫy đuôi, lon ton chạy đến chỗ bát ăn của nó và tớp tớp. Rồi nó nhìn ông Darling: Ôi, một cái nhìn không hề tức giận mà lại lấp lánh một giọt nước mắt to đùng khiến trái tim chúng ta tan nát mỗi khi chúng ta thấy các người bạn bốn chân chịu đau khổ. Rồi nó trốn vào trong chuồng.

Ông Darling cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng ông không muốn để lộ

điều đó.

Trong im lặng nặng nề, bà Darling ngửi cái bát.

- Ô George, thuốc của anh đây mà!

- Anh đưa đây mà, ông làm bầm trong khi bà cố an ủi bọn trẻ con.

Wendy ra ôm lấy cổ Nana.

- Thật rõ bố công tôi mua vui cho các người đấy nhỉ! Ông Darling chưa chát nói.

Wendy vẫn ôm lấy cổ con chó.

- Rõ rồi, cứ âu yếm nó đi! Còn tôi thì ai thương đây. Thôi cũng chẳng sao. Tôi chỉ là người đi kiếm cơm nuôi cái nhà này thôi. Việc gì mà ai phải thương tôi. Cần quái gì phải thế cơ chứ!

- George, đừng nói to thế, kẻo kẻ ăn người ở nghe thấy đấy. Bà Darling nhắc chồng.

Cũng chẳng biết tại sao họ lại chuyển Liza thành "kẻ ăn người ở".

- Tôi không cần, ông tức quá vạc lại. Cho cả thiên hạ nghe thấy cũng được nhưng con chó này sẽ không tự tung tự tác một giờ nào nữa trong phòng trẻ nhà tôi!

Thật không may, ông Darling quyết cho thiên hạ biết ai mới là chủ nhà, ông chẳng thèm nghe bà Darling nói và khi thấy Nana không chịu chui ra khỏi chuồng theo lời ông lệnh, ông bèn ngọt ngào dụ nó rồi thô bạo túm lấy nó lôi ra khỏi phòng trẻ con, dù ông xấu hổ về hành động của mình, vì bản chất quá tình cảm cứ muốn được ngưỡng mộ.

Sau khi buộc Nana ngoài sân, người cha bất hạnh ngồi im lìm trong hành lang, nắm tay che mắt.

Trong lúc đó, bà Darling cho bọn trẻ đi ngủ trong sự im lặng hiem thấy và thấp các ngọn đèn ngủ lên. Người ta nghe rõ tiếng Nana sủa trong sân và John buồn rầu nói:

- Đó là vì ba xích nó lại đấy.

Nhưng Wendy lại tỏ ra khôn hơn:

- Khi nào mà Nana sủa như vậy, cô bé nhận xem mặt dầu cô chẳng hề tưởng tượng ra chuyện gì sắp tới. Đó chẳng phải vì Nana khổ, mà là vì nó cảm thấy nguy hiểm đấy.

- Nguy hiểm à? Con chắc không Wendy?

- Chắc mà!

Bà Darling rùng mình và đến gần cửa sổ. Cửa đóng chặt. Bà nhìn ra bên ngoài: đêm đen, rải rác có nhiều vì sao dường như đang tò mò tụ tập quanh nhà để xem những gì sắp xảy ra. Nhưng bà Darling không nhận thấy điều đó. Và bà cũng không thấy có hai hoặc ba vì sao bé nhất nháy mắt với bà. Tuy nhiên, một nỗi sợ khó giải thích

bóp nghẹt trái tim, khiến bà ứa nước mắt:

- Ôi, mình ước gì không phải đi tối nay!

Đã gần ngủ đến nơi nhưng Michael vẫn nhận ra nỗi lo lắng của bà và hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, khi đã tắt đèn ngủ rồi thì có gì sợ nữa không hả mẹ?

- Không con, đèn ngủ là mắt của mẹ để lại để canh cho các con mà. Bà đi từng giường một, miệng khẽ hát những lời cầu bình yên và bé Michael vòng tay ôm cổ mẹ.

- Mẹ ơi, có mẹ ở đây con thích lắm.

Đó là những lời cuối cùng bà nghe Michael nói trước thời gian chia cách đó.

Nhà số 37 chỉ cách có vài bước chân nhưng tuyết đã rơi nhẹ và ông bà Darling phải đi rất cẩn thận để không làm bắn giày. Họ là những người duy nhất đi trong phố và các ngôi sao chăm chú theo dõi họ. Sao rất đẹp nhưng chúng chẳng tham dự vào những điều diễn ra trên trái đất, hành tinh mà chúng cứ phải nhìn mãi mãi. Đó là sự trừng phạt dành cho chúng vì những lỗi lầm phạm phải trong một quá khứ xa xôi đến mức chúng cũng chẳng còn nhớ nữa. Cũng vì thế mà các ngôi sao già nhất sáng một cách nhợt nhạt và ít khi nói (chúng chỉ bày tỏ bằng cách nhấp nháy), duy các ngôi sao nhỏ thì vẫn còn ngây ngất trước từng sự kiện bé xiu. Chúng cũng không đặc biệt có cảm tình với Peter vốn hay chơi khăm bằng cách luồn sau lưng chúng rồi thổi chúng đi. Tuy nhiên, các ngôi sao thích được đùa vui đến độ tối đó chúng đều vui đùa với Peter và chỉ mong người lớn đi cho nhanh. Vì vậy, ngay lúc cửa nhà 27 đóng lại sau lưng khi ông bà Darling bước vào, trên trời xôn xao náo động rồi ngôi sao bé nhất trong tất cả các ngôi sao trên dải Ngân hà kêu lên:

- Vào đi kìa, Peter!

Peter Pan

Dịch giả: Tổ Châu

3. Đi thôi, đi thôi!

Đèn ngủ vẫn sáng trong phòng trẻ một lát lâu sau khi ông bà Darling đi. Đó là những chiếc đèn con xinh xắn và giá mà chúng thức được để xem Peter nhí, thế nhưng chiếc đèn của Wendy nhấp nháy rồi ngáp dài đến nỗi hai chiếc đèn kia cũng ngáp theo, rồi chúng chưa kịp khép miệng thì cả ba đều tắt lịm.

Có một làn ánh sáng khác lấp lánh trong phòng trẻ con, ngàn lần sáng hơn các ngọn đèn ngủ và chỉ trong nháy mắt, đã lục hết các ngăn tủ, lục từ trên xuống dưới và lật tung các túi để tìm bóng của Peter. Đó cũng không hẳn là một cái đèn mà là một nguồn phát ra các tia sáng liên tục và trong một thoáng, cho ta thấy đó là một cô tiên, không lớn hơn bàn tay và vẫn còn trẻ con. Tên cô ta là Tinker Bell và cô mặc một chiếc váy bằng lá cây rất lộng lẫy, cổ vuông hở rộng làm nổi bật thân hình mũm mĩm xinh xắn của cô. Cô tiên vừa xuất hiện thì cửa sổ mở tung do các ngôi sao cùng thối và Peter Pan nhảy vào phòng. Chú ta đã mang Tinker Bell suốt một đoạn đường và tay chú còn dính đầy bụi thần.

- Tinker Bell! Chú khẽ gọi sau khi tin chắc tụi trẻ đã ngủ, Tinker Bell, cậu đâu rồi?

Cô tiên đã chui vào trong một cái cốc to và tỏ ra rất thích ở trong đó, chưa bao giờ cô ta thám hiểm một cái cốc to.

- Nghe này, cậu ra khỏi cái cốc đi và trả lời tớ ngay! Cậu có biết họ đã làm gì với cái bóng của tớ không?

Có tiếng chuông khẽ thánh thót đáp lại câu hỏi của Peter. Đó là tiếng nói của loài tiên. Các bạn trẻ con bình thường sẽ không bao giờ nghe thấy tiếng đó nhưng nghe rồi thì các bạn sẽ nhận ra đã từng nghe thấy đâu đó rồi.

Tinker Bell đáp rằng bóng nằm trong cái hộp lớn. Đó là cô định nói tới cái tủ và Peter nhảy bổ tới các ngăn tủ, thò hai tay lôi mọi thứ trong đó vứt tung xuống đất cũng tựa như các ông vua vứt tiền vàng xuống cho thần dân vậy. Chú nhanh chóng tìm thấy lại bóng của mình và vui quá chú quên mất rằng mình đã nhốt Tinker Bell trong ngăn tủ. Vì chú vẫn nghĩ, giả sử là chú ta biết nghĩ - tôi chưa chắc lắm về điểm này, rằng chỉ cần đặt cạnh nhau, bóng và người chú sẽ gắn lại như hai giọt nước lẫn vào nhau, thì nay chú hoảng sợ thực sự khi thấy bóng chẳng chịu gắn vào người. Chú thử lấy bột xà phòng gắn mà không xong. Peter rùng mình, và ngồi xếp xuống đất, chú khóc.

Tiếng nức nở của Peter làm Wendy thức giấc và cô ngồi dậy. Việc có người lạ khóc trong phòng trẻ chẳng làm cô e sợ chút nào, cô chỉ thấy tò mò.

- Chú bé này, Wendy lịch sự hỏi, tại sao chú khóc?

Peter cũng chứng tỏ mình là người vô cùng lịch sự vì chú đã học cách cư xử thượng lưu qua các buổi tiệc của các cô tiên. Chú đứng dậy và nghiêng mình duyên dáng cúi chào Wendy.

Wendy rất thích thú và cũng đáp lễ lại Peter với phong thái thật thoải

mái.

- Cậu tên là gì? Peter hỏi.

- Wendy Moira Angela Darling, Wendy đáp thoải mái. Còn cậu?

- Peter Pan.

Wendy đã biết ngay rằng đó là Peter nhưng tên chú bé dường như có phần ngán ngủi đối với cô.

- Thế thôi sao?

- Đúng vậy, Peter hơi lạnh lùng trả lời.

Lần đầu tiên trong đời, chú nhận ra sự cụt lủn của tên mình.

- Xin lỗi cậu, Wendy Moira Angela chữa.

- Không sao, Peter nói mà hòng như khô lại.

Wendy lại hỏi nhà cậu ở đâu.

- Ngã tư thứ hai rẽ phải, sau đó đi thẳng tới bình minh.

- Địa chỉ lạ nhỉ!

Peter cảm thấy hơi cú. Lần đầu tiên chú nhận thấy địa chỉ nhà mình kỳ quặc.

- Không, có gì là lạ đâu, chú vạc lại.

- Tớ định nói là, Wendy chợt nhớ ra Peter là khách và nói với giọng mềm mỏng, có phải bác đưa thư bỏ thư ở đó cho cậu không?

Chẳng hiểu tại sao cô lại nói tới chuyện này.

- Tớ không nhận thư, Peter khinh khỉnh đáp.

- Nhưng mẹ cậu phải nhận thư chứ?

- Tớ không có mẹ.

Không những chú không có mẹ mà chú chẳng hề muốn có mẹ chút nào. Những người kiểu như mẹ đối với chú quả là không thích hợp. Wendy cảm nhận ngay lập tức một bi kịch ở đâu đây.

- Ô Peter, hoá ra vì thế mà cậu khóc phải không?

Và cô rời khỏi giường để chạy đến với Peter.

- Nếu tớ khóc, đó chẳng phải vì việc gì đáng đến mẹ cả, Peter tức nghẹn lên đáp. Tớ khóc bởi vì tớ không buộc lại được cái bóng của tớ... Với lại tớ có khóc đâu.

- Bóng của cậu tuột ra à?

- Ừ.

Lúc bấy giờ Wendy mới nhìn thấy cái bóng nằm trên sàn nhà trông thật tội nghiệp và cô cảm thấy thương Peter vô cùng.

- Thật kinh khủng, cô công nhận.

Nhưng cô không thể nín cười khi thấy Peter đã định dán lại bóng bằng bột xà phòng. Bọn con trai có những thứ suy nghĩ buồn cười thật! May quá, cô nghĩ ngay ra cách giải quyết vấn đề.

- Phải khâu lại thôi, cô nói với giọng ra bẽ bề.

- Khâu lại á? Khâu lại là gì?
- Sao cậu chẳng biết gì hết thế nhỉ!
- Tớ ấy à? Làm gì có chuyện!

Nhưng cái sự dốt nát ấy lại càng khiến Wendy thích thú.

- Cậu bé ơi, tớ sẽ khâu lại cho cậu. Dù Peter cũng bằng lứa Wendy, cô cứ nói vậy.

Cô đi lấy đồ may và bắt đầu khâu cái bóng vào chân Peter.

- Có lẽ hơi đau một tí đấy, Wendy báo trước.
- Ồ, tớ chẳng khóc đâu, Peter giờ hoàn toàn tin chắc rằng cả đời mình chưa khóc bao giờ.

Chú nghiêng rằng lại, không khóc và chẳng bao lâu sau, bóng của chú lại di động được bình thường mặc dù nó còn hơi nhăn nhúm.

- Hay tớ là nó đi một tí, Wendy nghĩ ngợi rồi nói.

Nhưng Peter tỏ ra là đáng nam nhi không thèm đếm xỉa gì đến hình thức bên ngoài, bắt đầu nhảy múa mừng vui. Than ôi, chú đã quên mất rằng niềm vui của chú trở lại là nhờ có Wendy. Chú tưởng như tự chú đã gắn lại bóng cho mình.

- Tớ khéo chưa! Chú hân hoan. Về mặt khéo tay, chẳng ai sánh kịp tớ!

Cũng khá là xấu hổ khi phải thừa nhận rằng sự huênh hoang mù quáng này lại là một trong những phẩm chất đáng kinh ngạc nhất của Peter. Nói thẳng tuột ra là trên đời này chưa bao giờ có ai huênh hoang hơn chú.

Nhưng Wendy lại hết sức bất bình.

- Đồ khoác lác, cô giễu cợt nói. Thế ra tớ chẳng làm gì đấy chắc.
- Ồ, tí tẹo ấy mà, Peter vô tư đáp.

Và chú lại tiếp tục nhảy nhót.

- Cái gì, tí tẹo thôi sao, Wendy kiêu kỳ nói. Nếu tớ không giúp gì được cậu, tớ lại đi ngủ đây.

Với vẻ tự trọng bị tổn thương, cô quay về giường, trùm chăn kín đầu. Để lôi Wendy ra khỏi chăn, Peter giả vờ bỏ đi rồi thấy chẳng ăn thua gì, chú bèn đến ngồi bên giường Wendy và lấy chân khế đá đá vào cô bé.

- Này Wendy, đừng bỏ đi. Tớ không thể kìm khỏi huênh hoang khi tớ đang vui.

Dù Wendy đang lắng nghe rất chăm chú, cô chẳng cựa quạu tí nào.

- Này Wendy, Peter nói tiếp bằng cái giọng mà không người phụ nữ nào cưỡng lại nổi, Wendy này, một cô bé còn bằng hai chục lần bọn con trai đấy.

Đột nhiên Wendy tự cảm thấy mình là con gái từ đầu tới chân và cô

hé hé mắt qua một góc chần.

- Peter, cậu có tin lời cậu vừa nói không đấy?

- Trăm phần trăm ấy chứ.

- Thế thì cậu thật dễ thương, Wendy tuyên bố. Và vì vậy, tớ dậy.

Và cô đến ngồi cạnh Peter. Cô cũng nói rằng cô có thể sẽ trao cho Peter một cái hôn nếu chú thích nhưng Peter không hiểu gì cả. Chú chìa tay ra.

- Thế ít nhất cậu cũng phải biết hôn là gì chứ? Wendy ngạc nhiên hỏi.

- Tớ sẽ biết ngay khi nào cậu đưa nó cho tớ, Peter đáp giọng cộc lốc.

Để cậu ta khỏi bị hẫng, Wendy đưa cho Peter một cái đề khâu.

- Thế bây giờ tớ sẽ trao cho cậu một cái hôn nhé, Peter bảo.

Wendy nhanh nhẹn đáp:

- Nếu cậu thích.

Và cô bé chìa má ra một cách trơ tráo nhưng Peter chỉ đặt một cái cúc hình bầu dục vào lòng bàn tay cô. Wendy hạ má xuống và nói rằng cô sẽ mang nụ hôn của chú ở sợi dây chuyền trên cổ. Điều đó thật may mắn vì cái cúc này sau đây sẽ cứu tính mạng cô.

Khi những người thuộc cái giới của chúng ta làm quen với nhau, họ thường hay hỏi tuổi nhau. Wendy vẫn quen phong tục, bèn đi hỏi tuổi Peter, nhưng câu hỏi tỏ ra không ổn. Không ổn y như kiểu bạn bị quay về môn ngữ pháp trong khi bạn cứ tưởng là thầy giáo sắp hỏi mình về lịch sử các triều đại nước nhà.

- Tớ không biết, Peter lúng túng trả lời, nhưng tớ còn rất trẻ.

Thật ra chú chỉ hiểu biết lơ mờ về lĩnh vực này nên chú nói đại:

- Wendy à, tớ trốn khỏi nhà ngay khi tớ mới đẻ.

Wendy vừa ngạc nhiên vừa tò mò và vén một bên chiếc áo ngủ một cách duyên dáng để cho Peter ngồi gần hơn.

- Ấy là vì tớ nghe bố mẹ tớ nói chuyện với nhau về việc tớ phải làm gì khi thành người lớn, Peter thì thầm giải thích.

Và chú đột nhiên xúc động:

- Tớ không muốn trở thành người lớn, không bao giờ, chú hùng hồn nói. Tớ muốn là trẻ con mãi để được chơi. Thế là tớ trốn khỏi Vườn trẻ Kensington và sống với các cô tiên.

Wendy khâm phục nhìn Peter. "Chắc có lẽ là vì mình trốn nhà", Peter nghĩ chứ không đoán ra rằng việc thân cận với tiên mới là lý do khiến Wendy khâm phục. Ở nhà chẳng có nhiều chuyện khác thường nên chẳng có gì khiến Wendy mê bằng việc quen biết các cô tiên. Cô bèn ra sức hỏi Peter về tiên, điều này khiến chú ngạc nhiên vì chú thấy tiên tính cũng hơi chán với cái kiểu họ cứ hay xen vào chuyện của

người khác nên đôi khi chú cũng phải cho họ một bài học. Tuy vậy về tổng thể chú cũng vẫn yêu quý họ và chú kể cho Wendy biết họ từ đâu tới.

- Cậu biết không Wendy, khi nào đứa trẻ ra đời cười lần đầu tiên, các mảnh tiếng cười bay tứ tung thể là hình thành ra các cô tiên.

Thật là một lời nói vớ vẩn nhưng đối với Wendy cả đời ở nhà thì nó mới thú vị làm sao!

Thế là, Peter hứng chí nói tiếp:

- Mỗi một cậu bé hoặc mỗi một cô bé lẽ ra đều có một cô tiên.

- Thế sao lại lẽ ra, phải có một cô tiên chứ?

- Vì là cậu có biết không, bây giờ trẻ con biết nhiều thứ quá nên chẳng mấy chốc mà chúng chẳng tin gì vào tiên nữa cả, mỗi khi có một đứa trẻ bảo: "Con không tin có tiên", thế là một cô tiên ở đâu đó ngã lăn ra chết.

Đối với Peter, nói về tiên như vậy là quá đủ và đột nhiên chú tự hỏi sao Tinker Bell không thấy ồn ào như mọi khi.

- Cô ta đâu rồi nhỉ? Chú vừa hỏi vừa đứng dậy.

Chú gọi tên Tinker Bell còn Wendy trống ngực đập thình thịch.

- Peter, chẳng lẽ lại có một cô tiên trong phòng này à? Wendy túm cánh tay Peter hỏi dồn.

- Ban nãy cô ấy ở đây, thế cậu không nghe thấy cô ấy sao? Peter sốt ruột đáp.

Cả hai đều vểnh tai nghe ngóng.

- Tớ chỉ nghe có tiếng chuông kêu đing linh đing linh.

- Tinker Bell đấy, cô ấy nói bằng ngôn ngữ của tiên mà, mà tớ cũng nghe thấy đây này.

Tiếng chuông vang lên từ phía tủ và Peter vui vẻ nhăn mặt. Chẳng ai tươi vui hơn chú và tiếng cười trẻ thơ của chú vang lên lanh lảnh.

- Ôi Wendy, hình như tớ nhốt cô ấy trong ngăn tủ rồi, Peter vui thích kêu lên.

Cậu mở tủ cho Tinker Bell và cô ta bắt đầu bay lượn trong phòng, vừa bay vừa mắng mỏ rầm rĩ.

- Tinker Bell, cậu không được nói như thế. Tớ rất ân hận nhưng làm sao tớ biết rằng cậu lại ở trong tủ kia chứ.

Wendy không nghe Peter nói.

- Ôi Peter, ước gì cô ấy dừng lại để tớ ngắm cô ấy một tí nhỉ.

- Các cô tiên ít khi đứng yên lắm, cậu biết đấy!

Nhưng Wendy thấy Tinker Bell dừng trong phút chốc trên chiếc đồng hồ treo tường.

- Ôi xinh quá, cô thót lên ngây ngất mặc dù mặt Tinker Bell đang cau

lại vì tức giận.

- Tinker Bell, Peter nhẹ nhàng nói, cô bé này rất mong cậu sẽ là tiên của cô ấy.

Tinker Bell hỗn xược vạc lại.

- Cô ta bảo gì Peter?

Buộc phải dịch, Peter đáp:

- Cô ta không lịch sự lắm, cô ta bảo rằng cậu là một con bé to tướng xấu xí và cô ta là tiên của tớ.

Nhưng Peter cũng cố thương lượng với Tinker Bell:

- Cậu biết rằng cậu không làm tiên của tớ được, tớ là con trai còn cậu là con gái cơ mà.

Tinker Bell bật lại:

- Đồ ngốc!

Và cô ta biến mất trong phòng tắm.

- Tiên này rất bình thường thôi, Peter ra điều xin lỗi. Người ta đặt tên cho cô ta là Tinker Bell vì cô ta mạ kẽm cho các nồi niêu siêu chảo ấm đun nước.

Cả hai nay đã ngồi gọn trong chiếc ghế bành to và Wendy không ngừng đặt câu hỏi.

- Thế là bây giờ cậu không ở Vườn trẻ Kensington nữa...

- Đôi khi như vậy đấy.

- Thế bình thường thì cậu sống ở đâu?

- Tớ sống với bọn trẻ lạc.

- Trẻ lạc là như thế nào?

- Đó là bọn trẻ con bị rơi ra khỏi xe đẩy vì các cô bảo mẫu mãi nhìn chỗ khác. Nếu không ai xin lại chúng trong vòng bảy ngày thì chúng được gửi đến xứ Neverland để tiết kiệm chi phí. Tớ là chỉ huy của bọn đó.

- Ôi vui quá nhỉ!

- Đúng vậy, nhưng chúng tớ cũng hơi cô đơn, chỗ chúng tớ chẳng có bọn con gái.

- Thế không có con gái trong đoàn à?

- Không, cậu hiểu không, bọn con gái khôn lắm nên không rơi khỏi xe được.

Wendy thấy rất tự hào:

- Tớ thấy cậu kể rất hay về bọn con gái đấy, thằng John nhà tớ toàn coi thường bọn con gái thôi, nó kia kìa.

Thay vì trả lời, Peter đứng dậy và chỉ bằng một cú đá đã tống luôn John và cả đồng bọn ra khỏi giường. Wendy thấy cách ứng xử như vậy có hơi quá đáng trong lần gặp đầu tiên và cúi kính nhắc nhở

Peter rằng trong nhà Wendy, Peter không phải là người chỉ huy. Tuy nhiên, John vẫn tiếp tục ngủ say sưa trên sàn nhà và Wendy cũng không muốn làm phiền em trai.

- Tớ biết cậu làm vậy vì tử tế nên tớ cho phép cậu trao cho tớ một cái hôn. Wendy nói, đã dịu lại.

Wendy quên mất nỗi dốt nát của Peter về mặt hôn hít.

- Biết ngay là cậu lại định đòi hôn mà, Peter chưa chát nói.

Và giờ cái đề khâu ra giả lại Wendy.

- Ái chà, Wendy độ lượng nói, tớ quên, tớ không định bảo là cái hôn mà là cái đề khâu.

- Nó là cái gì?

- Là thế này này.

Và cô ôm hôn Peter.

- Ngộ nhỉ, Peter nghiêm trang nói, thế bây giờ tớ lại cho cậu một cái đề khâu được không?

- Nếu cậu thích, Wendy ngẩng đầu nói.

Peter ôm hôn Wendy còn cô bé thì hét lên chói lói.

- Sao vậy, Wendy?

- Tớ thấy có ai rút tóc tớ.

- Chắc là Tinker Bell. Tớ không ngờ cô ta lại xấu tính thế.

Đúng là Tinker Bell thật, cô tiên đang bay dích dắc và nguyên rửa lung tung.

- Cô ấy bảo là cứ khi nào cậu cho tớ một cái đề khâu cô ấy lại sẽ dứt tóc cậu đấy.

- Tại sao vậy nhỉ?

- Ừ, tại sao hả Tinker Bell?

Tinker Bell lại rửa "Đồ ngốc!". Peter chẳng hiểu rõ lắm về nghĩa của câu này nhưng Wendy hiểu ngay. Tuy nhiên cô còn đang thất vọng vì nghe Peter tuyên bố rằng chú bé đến phòng trẻ không phải để gặp cô mà chính là để nghe kể chuyện.

- Tớ không biết chuyện nào hết, cậu hiểu không? Ở chỗ tụi trẻ lạc chúng tớ, chẳng ai biết câu chuyện nào cả.

- Eo ời, chán thế, Wendy nhận xét.

- Thế cậu có biết tại sao chim én lại làm tổ ở dưới mái nhà chỗ ống máng không? Không phải để thoát nước đâu, để nghe kể chuyện đấy. Mà Wendy này, mẹ cậu có kể cho cậu nghe một chuyện rất hay.

- Chuyện nào?

- Chuyện chàng hoàng tử không tìm thấy được cô thiếu nữ mang đôi giày da hươu ấy.

- Peter, đấy là chuyện Lọ Lem mà, cuối cùng hoàng tử đã tìm thấy

nàng và cả hai người sống rất hạnh phúc.

Peter cũng cảm thấy hạnh phúc đến nỗi chú bay lên khỏi mặt đất nơi cả hai đang ngồi và bay đến ngang cửa sổ.

- Cậu đi đâu đấy? Wendy lo lắng gọi.

- Tớ đi kể chuyện cho bọn con trai đây.

- Ở đây đã Peter, Wendy khẩn khoản, tớ còn biết nhiều chuyện nữa cơ mà.

Wendy đã nói vậy. Cho nên sau này chúng ta cũng chẳng thể chối rằng cô là người gây ra mọi chuyện trước tiên. Peter quay trở lại, nhìn Wendy với ánh mắt tham lam mà lẽ ra Wendy phải nhận thấy ngay nhưng cô lại không để ý.

- Ô, tớ có ổi chuyện để kể cho bọn con trai, Wendy nói và Peter bèn nắm tay cô lôi ra phía cửa sổ.

- Thả tớ ra chứ! Wendy ra lệnh.

- Wendy, đi cùng tớ về để kể chuyện cho bọn kia đi.

Được cầu cạnh như vậy kể cũng thích nhưng Wendy đáp:

- Chúa ơi, tớ không thể! Cậu nghĩ sao, còn mẹ nữa chứ, với lại tớ không biết bay.

- Tớ dạy cậu bay.

- Ôi, bay được thì thích quá!

- Nào, tớ sẽ dạy cậu nhảy lên lưng gió rồi chúng mình cùng bay.

- Ôi, ôi, ôi, Wendy ngây ngất.

- Này Wendy, thay vì ngủ trong cái giường dờ hời này, cậu lẽ ra có thể bay cùng với tớ và nói chuyện với lũ sao.

- Thật à?

- Cậu biết không, còn bọn tiên cá nữa chứ.

- Tiên cá à, có đuôi không?

- Có đuôi dài thế này này.

- Ôi thích quá, tớ muốn xem tiên cá!

Peter ngày càng mưu đồ:

- Wendy, chúng tớ sẽ kính trọng cậu ghê lắm.

Wendy bứt rứt khổ sở như thể cô đang cố gắng để không bay khỏi mặt sàn nhà. Peter chẳng tha:

- Wendy, cậu cũng có thể dèm chần cho chúng tớ tối nay.

- Ôi!

- Bọn tớ chưa đưa nào được ai dèm chần cho bao giờ.

- Ôi, ôi, ôi! Wendy giơ tay về phía Peter.

- Cậu cũng có thể vá lại quần áo cho chúng tớ, may thêm túi, chúng tớ chưa bao giờ có túi cả.

Làm sao cưỡng lại được cơ chứ!

- Thôi được, tuyệt quá đi mất! Peter, cậu có thể dạy cả cho John và Michael bay được không?

- Nếu cậu thích thế cũng được! Peter thản nhiên đáp.

Wendy chạy tới lay John và Michael dậy.

- Dậy nào các em ơi! Peter Pan đang ở đây và cậu ấy sẽ dạy chúng mình bay!

John dụi mắt:

- Thế thì em dậy đây, - các bạn chớ quên là John đang nằm dưới đất

- em dậy rồi này.

Michael cũng dậy, mặt đã tươi tỉnh ngay được nhưng Peter gạt tay yêu cầu im lặng. Chúng có cái vẻ chăm chú như của lũ trẻ con đang rình nghe chuyện người lớn. Trong phòng im lặng đến ruồi bay cũng nghe thấy tiếng. Mọi việc đều ổn. Không, các bạn nhầm, chẳng ổn tí nào, Nana vốn không ngừng sửa một cách lo lắng, nay cũng im bặt. Chính là chúng nghe thấy sự im tiếng của Nana.

- Tắt đèn đi! Nhanh, trốn đi, John nắm ngay quyền chỉ huy trong tay.

Vậy là khi Liza bước vào phòng cùng Nana, phòng trở tối tăm lại mang dáng vẻ bình thường quen thuộc, dường như có thể nghe thấy tiếng thở yên bình của ba đứa trẻ đang say giấc. Chúng đang giả vờ một cách tài tình, tuy đang nấp sau ri đô.

Liza đang bực mình vì trong khi cô đang chuẩn bị món bánh pút đình cho lễ Nô en trong bếp, mặt còn dính nho khô, cô ta đã bị nổi nghi ngờ của Nana lôi ra khỏi công việc. Muốn được yên thân chỉ có cách đi cùng với Nana vào phòng ngủ nhưng vẫn phải giữ dây buộc Nana.

- Thấy chưa, đồ ngốc nghếch, Liza mừng thầm vì thấy Nana nhầm, mọi việc bình thường mà. Bọn trẻ đang ngủ say. Nghe mà xem chúng thở có đều không kia.

Nghe thấy vậy, Michael quá sợ hãi thở mạnh đến nổi suýt nữa cả bọn bị lộ. Vì Nana không hề bị lừa bởi cái kiểu thở như vậy, cố giằng tay Liza nhưng cô này cương quyết:

- Đủ rồi Nana, Liza nghiêm khắc nói và kéo con chó ra khỏi phòng.

Tao báo trước cho mày biết là nếu mày còn sửa nữa, tao sẽ đi gọi ông bà chủ đang dự cơm tối gần đây, tao sẽ gọi họ về và mày thế nào cũng sẽ bị đòn cho mà xem.

Cô bèn lôi Nana đi, nhưng các bạn cho rằng con chó tội nghiệp chịu ngưng sửa hay sao? Gọi ông bà chủ về chính là điều nó muốn. Nó đâu có cần biết sẽ bị đòn hay không, miễn là bọn trẻ được bình yên. Không may thay, Liza lại quay về với bánh pút đình và Nana thấy cô ta chẳng giúp được gì, bèn kéo mạnh đến mức dây trói bị đứt. Vài phút sau đó, nó chạy bỏ vào phòng ăn nhà số 27, đứng dựng lên, hai

chân trước vươn lên trời, đó là cách biểu đạt tình huống hùng hồn nhất của nó.

Ông bà Darling hiểu ngay có chuyện đang xảy ra tại phòng trẻ và chẳng kịp chào gia chủ, họ chạy lao về. Nhưng mười phút đã trôi qua từ khi bọn nhóc chơi trò giả vờ ngủ và trong mười phút đó, Peter Pan đã làm được nhiều chuyện!...

Ta hãy quay trở lại phòng trẻ.

- Ổn rồi, John vừa nói vừa chui ra khỏi chỗ nấp, này Peter, cậu biết bay thật đấy à?

Chẳng thêm trả lời, Peter nâng mình trên không và bay quanh phòng, lướt qua bệ lò sưởi.

- Hết ý! John và Michael cùng kêu lên.

- Tuyệt! Wendy thán phục.

- Đúng, tớ là tuyệt! Tuyệt! Peter cũng kêu to vì chú lại quên là phải ứng xử ra sao.

Bay nom có vẻ như trò trẻ và lũ trẻ thử tập dưới đất trước, rồi từ trên giường. Nhưng lần nào chúng cũng rơi bịch xuống chứ không nâng người trên không được.

- Này, cậu làm như thế nào ý nhỉ? John vừa hỏi vừa cọ cọ đầu gối.

Cậu quả là một chàng trai có đầu óc thực tiễn.

- Chỉ cần nghĩ tới những điều kỳ diệu và thế là các cậu sẽ bay bổng lên thôi, Peter giải thích.

Chú lại trình diễn thêm lần nữa.

- Cậu làm nhanh quá, John phê phán, cậu thử làm chậm chậm hơn xem nào.

Peter làm theo, một lần nhanh, một lần chậm.

- Xong rồi, Wendy, em hiểu rồi.

Nhưng rồi nó nhanh chóng hiểu ngay là nó nhầm. Không ai trong số ba chị em lại có thể bay lên được dù chỉ một xăng ti mét.

Cố nhiên là Peter chế giễu chúng vì chẳng ai có thể tự nhiên bay được nếu không rắc phấn thần lên người trước đã. May mắn thay, như chúng tôi đã nói, một tay Peter vẫn còn đầy vệt phấn và chú ta bắt đầu thổi lên tay, hướng về phía bọn trẻ. Kết quả thật phi thường.

- Bây giờ, lắc vai như thế này và bay nào.

Cả ba đều đang đứng trên giường và Michael bay đầu tiên. Nó không quả quyết lắm nhưng vừa phềnh lên được trong không khí là nó bay ngay quanh phòng.

- Em bay, em bay đây này, nó kêu tướng lên từ góc trần.

John cũng bay được lên và đụng phải Wendy gần phòng tắm.

- Tuyệt chưa!

- Quá siêu!
- Nhìn này!
- Nhìn này!
- Nhìn này!

Chúng không nhẹ nhàng như Peter và vẫn còn đâm sầm vào nhau, đầu chạm vào trần. Nhưng còn niềm vui nào hơn thế? Peter mới đầu còn cầm tay hướng dẫn cho Wendy nhưng sau đành thôi vì Tinker Bell giận điên lên. Cả bọn bay lên, lượn xuống, xoay tròn, quay giết lùi.

- Hết ý! Thật là hết ý!
- Này, hay là chúng mình ra khỏi đây đi? John rủ.

Tất nhiên đó là điều Peter muốn.

Michael đã sẵn sàng, nó muốn biết phải mất bao lâu mới đi hết qua một tỉ ki lô mét, nhưng Wendy còn do dự.

- Này, có cả tiên cá đấy! Peter nhắc nhở.
- Ài chà...

- Có cả bọn cướp biển nữa.

- Cướp biển à? John vừa la vừa nhặt chiếc mũ đội ngày chủ nhật. Đi ngay đi thôi!

Đúng lúc ấy, ông bà Darling chạy ra khỏi số nhà 27 cùng với Nana. Họ chạy bổ ra giữa đường để nhìn lên cửa sổ phòng trẻ. Cửa sổ vẫn đóng nhưng có ánh sáng chói lọi trong phòng và kinh hãi thay, họ nhìn thấy in trên ri đô cửa sổ là ba hình bóng bé nhỏ mặc đồ ngủ bay lượn trong phòng.

Mà không, không phải ba mà là bốn!

Run lên vì sợ, họ mở cửa ra vào. Ông Darling muốn lao lên tầng trên luôn nhưng bà Darling ra hiệu để ông đi chậm lại. Và cũng cố gắng giữ cho trống ngực khỏi đập mạnh quá.

Liệu họ có đến kịp phòng trẻ không? Nếu kịp thì thật là hạnh phúc vô bờ đối với họ và cả chúng ta nữa. Chắc các bạn sẽ như tôi, thở hắt ra nhẹ nhõm. Nhưng nếu thế thì còn chuyện gì nữa. Mặt khác, nếu họ về muộn quá, tôi xin trịnh trọng hứa rằng mọi việc vẫn sẽ diễn ra tốt đẹp.

Lẽ ra họ cũng đã kịp lên đến phòng trẻ nếu như các ngôi sao không nhìn thấy họ trước. Lại một lần nữa, bọn sao này lại phòng hơi thối, mở tung cửa sổ và ngôi sao nhỏ nhất kêu lên:

- Peter, cẩn thận kìa!

Thế là Peter biết không thể chần chừ gì được nữa.

- Đi thôi! Chú ra lệnh.

Chú lao lên bầu trời đêm, theo sau là John, Michael và Wendy.

Ông bà Darling cùng Nana vào phòng trẻ muộn mất rồi. Đàn chim đã bay đi.

Peter Pan

Dịch giả: Tổ Châu

12. Bị bắt

Cuộc tấn công của bọn cướp biển đã khiến tất cả mọi người bất ngờ: đó là bằng chứng hùng hồn về việc tên gian trá Hook đã tấn công không tôn trọng luật lệ. Nói chung, bất ngờ tấn công bọn Da đỏ không phải là thói quen của người Da trắng.

Theo tất cả các tập tục bất thành văn của cuộc chiến tranh nơi hoang dã, bao giờ quân Da đỏ cũng tấn công trước và với tính quỷ quyết của dòng giống Da đỏ. Chúng thường tấn công vào sáng sớm, khi biết thừa là lòng dũng cảm của người Da trắng đang ở mức thấp nhất. Trong khi đó, quân Da trắng đã dựng lên một hàng rào sơ sài trên đỉnh quả đồi, dưới chân đồi có một dòng suối nhỏ. Vì rõ là lập trại xa nguồn nước quá sẽ dẫn đến thất bại hiển nhiên. Và ở đó, họ chờ cuộc tấn công định mệnh: lính mới thì xiết chặt tay súng còn cựu binh thì bình thản ngủ cho tới sáng bạch. Suốt đêm ròng, lính trinh sát Da đỏ bò như rắn trong cỏ mà chẳng hề làm cỏ rung rinh mảy may. Bụi rậm khép lại sau họ êm ái như thể chuột chũi rẽ đất. Chẳng ai nghe thấy tiếng động gì trừ khi họ bắt chước một cách tuyệt vời tiếng kêu của con sói đồng cỏ. Các chiến binh khác đáp lại lời nhắn nhủ và trong trò chơi này thì một vài chiến binh lại còn giỏi hơn cả các lũ sói đồng cỏ, lũ này, nói chung cũng thường thôi. Giờ khắc lạnh lẽo ban đêm dần qua đi và việc chờ đợi dài đằng đẳng này quả là thử thách ghê gớm đối với những người mặt tái mới nhập cuộc. Nhưng đối với những cựu binh dạn dày, những tiếng gọi khủng khiếp trong đêm cùng các phút giây yên tĩnh không kém phần khủng khiếp chỉ là từng mốc, từng mốc đánh dấu đêm dài dần qua đi.

Hook quá kinh nghiệm về chuyện đó nên ta không thể cho rằng hắn vi phạm nguyên tắc vì kém hiểu biết.

Các chàng Negrito quá tin tưởng vào sự trung thực của Hook và các hành vi, cử động trong đêm của họ đều trái ngược hẳn với Hook. Họ chẳng bỏ qua điều gì để bảo vệ danh tiếng bộ lạc của họ. Với các giác quan thính nhạy khiến các dân tộc văn minh phải khâm phục và e ngại, người Da đỏ đã biết có bọn cướp biển trên đảo ngay từ khi

tên cướp đầu tiên dẫm chân lên một nhành cỏ. Ngay tức thì, tiếng sói đồng cổ oang oác vang lên. Mỗi một tác đất, từ chỗ Hook đổ bộ và ngôi nhà dưới gốc cây đã được quân Da đỏ đi giày đế bằng ngược gót kiểm tra kỹ càng. Chúng chỉ tìm thấy có một đồi đất nhỏ với một dòng suối tẻo teo chảy qua dưới chân đồi; Hook chắc chắn còn sự chọn lựa nào khác ngoài việc lập trại trên quả đồi đó và chờ khi trời sáng. Mọi việc đã được dự liệu một cách tài tình đến mức tinh quái. Quân Da đỏ cuộn mình trong các tấm chăn và với sự thản nhiên lạnh lùng vốn được coi là biểu hiện ưu tú nhất của đấng nam nhi, chúng ngồi xõm trên ngôi nhà của bọn trẻ, chờ đợi thời khắc lạnh giá mà chúng sẽ reo rắc cái chết.

Chính trong lúc dù có cảnh giác nhưng vẫn mơ màng đến những cực hình mà chúng sẽ bắt quân cướp biển phải chịu, quân Da đỏ quá tin người này đã bị tên phản trắc Hook tấn công. Theo những gì mà lính trinh sát sống sót sau cuộc tấn công dẫm máu kể lại, thì Hook thậm chí còn không thềm dừng lại trước cái quả đồi con con đó, dù trong ánh sáng mờ nhạt của bình minh, hẳn chắc hẳn phải nhìn thấy nó. Và dường như ý tưởng chờ kẻ thù tấn công cũng không hề lướt qua đầu óc tinh vi của hắn. Lao thẳng vào kẻ thù, đó là mục tiêu duy nhất của Hook. Thế là các lính trinh sát Da đỏ ta, dù là bậc thầy trong nghệ thuật chiến tranh trừ cái vụ đánh úp lặn này - chẳng biết làm gì khác hơn là bắt lực chạy theo sau cướp biển, khiến cho ai ai cũng nhìn thấy mình, miệng liên tục tuôn ra những tiếng kêu lâm ly của bọn sói.

Khoảng một tá các chiến binh anh dũng nhất đang vây quanh Hoa Huệ Vằn đứng cảm và đột nhiên họ thấy lũ cướp biển phản trắc lao về phía họ. Thế là bức màn họ vẫn hình dung chiến thắng đột nhiên rách tan. Họ sẽ chẳng trối ai trên đài nhục hình được nữa; các rừng săn thiên giới đang chờ đón họ, họ biết rõ điều đó nhưng là các chiến binh xứng đáng với tổ tiên, họ biết chết trong danh dự. Ngay cả lúc này đây, lẽ ra họ đã có thể tạo thành đội hình chiến đấu vững chắc nếu họ đứng dậy thật nhanh. Nhưng truyền thống của giống nòi không cho phép họ làm vậy. Đã thành lệ là một nhà quý tộc Da đỏ không bao giờ được phép tỏ ra kinh ngạc trước mặt người Da trắng. Và dù cho việc quân cướp biển lao tới có đáng sợ đến độ nào, họ vẫn bình thản yên lặng, không hề cử động một cơ bắp nhỏ, cứ như thể kẻ thù đến đây là do được mời. Rồi sau khi đã tỏ ra tôn trọng truyền thống; họ bèn nắm lấy binh khí và không gian vang vọng tiếng hú chiến đấu oai hùng của họ. Nhưng đã quá muộn mất rồi.

Chúng tôi không thấy có nhiệm vụ phải tường thuật lại một cuộc tàn

sát chứ không phải là một cuộc chiến. Và hầu hết các chiến binh Negrito ưu tú nhất đã tử trận. Tất nhiên, nhiều người chết đi và vẫn rửa được hận vì Sói Gầy chết và cũng đã giết được Alf Mason, kẻ không còn quấy nhiễu được miền biển Caribe. Nhiều tên khác cũng đã bỏ thân như Geo.Scourie, Chas.Turley và tên Alsatian Foggerty khùng khiếp. Turley ngã xuống dưới lưới hái của Con Báo, người chiến binh đã thành công trong việc vạch một đường máu vượt qua hàng ngũ cướp biển cùng với Hoa Huệ Vằn và một nhóm nhỏ chiến binh của bộ lạc.

Hook đáng bị nguyên rủa đến mức nào trong chiến thuật đáng ngờ này? Các sử gia sẽ là người quyết định. Nếu hắn ta chờ đợi đến thời khắc phù hợp trên đỉnh đồi, cả hắn lẫn quân chắc sẽ bị nghiền nát, liệu ta có nên trách hắn về tội nhìn quá rõ khả năng này hay không? Có lẽ hắn nên báo trước cho đối phương là hắn sẽ sử dụng một phương pháp mới: nhưng làm vậy sẽ giảm bớt hiệu quả của yếu tố bất ngờ, và làm hỏng hoàn toàn chiến lược của hắn. Vấn đề quả là khó. Ít ra ta cũng không thể không thán phục, dù là có đôi chút ngại ngần, bộ óc sản sinh ra một dự án táo bạo và được thực hiện với một thiên tài.

Không biết hắn nghĩ gì vào giờ chiến thắng? Bọn cướp biển cũng muốn biết điều này ghê lắm. Chúng vừa thở hổn hển, vừa lau những lưới dao đâm máu, chúng kính cẩn đứng cách xa cái móc sắt của Hook và đưa cặp mắt dò ngầu ngăm nhìn con người phi thường ấy. Chắc hắn trong lòng hắn rộn lên niềm kiêu hãnh nhưng hắn chẳng để lộ ra ngoài tí nào. Hắn đứng tách riêng khỏi đám quân của mình, nghĩa đen cũng như nghĩa bóng, hắn quả là một nổi bí ẩn cô đơn và tăm tối.

Nhưng nhiệm vụ ban đêm vẫn chưa hoàn tất vì có phải hắn nhằm tấn công tiêu diệt quân Da đỏ đâu. Quân Da đỏ chỉ là bầy ong mà hắn phải đốt khói xua đi trước khi với tới mật ong. Hắn muốn bắt được Peter Pan: Pan, Wendy, và tất cả bọn trẻ. Nhưng hắn muốn nhất vẫn là Pan.

Peter là một cậu bé quá bé nên ta có thể ngạc nhiên về nỗi căm hận mà chú đã gây ra cho Hook. Đúng là Peter đã quẳng bàn tay của Hook cho cá sấu ăn nhưng sự cố này và cuộc sống nguy hiểm của Hook do việc con cá sấu dai dẳng bám theo cũng không đủ để giải thích nỗi khao khát trả thù không gì dập tắt nổi nơi hắn. Thực ra là một nét đặc biệt của Peter khiến nỗi căm hận giết người của tên trùm cướp biển không thể nào nguôi. Không phải là lòng dũng cảm cũng không phải là vẻ ngoài đáng yêu của chú bé... Thôi, cũng chẳng

cần phải vòng vo làm gì, vì chúng tôi biết rõ tại ai và chúng tôi phải nói ra. Đó chính là tính trâng tráo của Peter. Sự trâng tráo này của Peter khiến thần kinh Hook lúc nào cũng như muốn nổ tung lên, khiến cho cái móc sắt của hắn ngứa ngáy, nhất là vào ban đêm. Chẳng nào Peter còn sống, tên cướp biển bị ma ám này còn cảm thấy như một con hổ trong cũi sắt nhìn thấy có con chim sẽ rơi vào trong cũi.

Và bây giờ phải tìm cách chui vào trong các thân cây và đưa bọn cướp biển xuống. Hắn nhìn cả bọn, mong tìm được những tên gầy nhất. Cả bọn cướp đều cảm thấy lúng túng vì chúng biết rằng Hook chẳng ngại ngần gì mà không dùng gậy ấn chúng vào lòng cây. Còn bọn trẻ thì sao? Khi nghe tiếng vũ khí chạm nhau lần đầu tiên, chúng ta đã thấy chúng cứng người vì sợ, tay đưa về phía Peter. Giờ đây chúng đã im thít, tay buông xuôi theo người. Tiếng ồn ào trên đầu chúng dừng lại cũng đột ngột như khi bắt đầu. Tiếng ồn qua đi như một ngọn gió nhưng bọn trẻ biết rằng số phận của chúng đang được quyết định.

- Ai thắng?

Bọn cướp biển căng tai nghe ngóng trên các thân cây rỗng, nghe được câu hỏi của từng đứa trẻ. Thương thay, chúng nghe được cả câu trả lời của Peter:

- Nếu người Da đỏ thắng, họ sẽ đánh trống, họ thường vẫn báo hiệu chiến thắng như thế mà.

Smee đã vớ được đúng một chiếc trống tam tam và hắn đang ngồi lên trống.

- Chúng mày chẳng bao giờ được nghe tiếng trống nữa đâu - hắn lầm bầm vì Hook đã bắt chúng phải tuyệt đối im lặng.

Hắn ngạc nhiên khi thấy tên thủ lĩnh ra hiệu cho hắn đánh trống và dần dần, Smee hiểu ra sự xảo quyệt khủng khiếp trong mệnh lệnh mà hắn vừa nhận được. Chưa bao giờ, tên cướp biển đầu óc đơn giản này lại khâm phục thủ lĩnh đến thế.

Smee gõ trống hai lần rồi dừng lại háo hức nghe ngóng dưới mặt đất.

- Trống! Trống! Da đỏ thắng rồi!

Quân tráo trở đã nhận ra giọng Peter.

Bọn trẻ bị số phận lừa đảo, hò hét vang trời, khiến quân khốn kiếp hỏi lòng hỏi dạ. Rồi chúng chào Peter để ra đi. Bọn cướp biển ngạc nhiên mất một lúc nhưng rồi các tình cảm khác của chúng đều mờ đi trước niềm vui đen tối khi thấy kẻ thù sắp trèo lên qua các thân cây rỗng. Chúng nhìn nhau mỉm cười dữ tợn và xoa tay vui sướng. Âm

thầm không tiếng động, Hook ra lệnh: mỗi cây một tên cướp còn các tên khác đứng thành hàng cách xa hai mét.

Peter Pan

Dịch giả: Tổ Châu

13. Các bạn có tin vào tiên không

Chúng ta càng sớm kết thúc với những chuyện kinh khủng này càng tốt. Người đầu tiên ra khỏi cây là Curly. Nó vừa nhô ra thì đã bị Cecco tóm lấy và chuyển cho Smee, rồi lại bị chuyển cho Startkey, rồi đến Bill L Escarpe, rồi đến Noodler; bị ném từ tên này qua tên khác, nó rốt cuộc cũng rơi xuống chân thủ lĩnh đáng sợ. Các cậu bé khác cũng bị tóm gọn khi ra khỏi thân cây và nhiều đứa bị ném lên cùng một lúc tựa như các gói hàng bị người ta tung chuyền tay. Wendy ra khỏi cây sau cùng được đối xử khá hơn. Với vẻ lịch sự mỉa mai, Hook giở mũ chào và đưa tay cho Wendy khoác để áp tải cô bé tới chỗ những đứa trẻ khác đang bị nhét giẻ vào miệng. Hắn tỏ ra đầy nghi thức và kiêu kỳ đến độ cô bé cảm thấy quá mê hoặc nên không kịp khóc. Dù sao Wendy cũng chỉ là một cô bé mà thôi. Có lẽ là hơi thọc mạch khi nói rằng có một lúc Wendy đã bị ảnh hưởng bởi sức quyến rũ của Hook, và chúng tôi nêu lên điều này vì việc đó đem lại những hậu quả kỳ lạ. Nếu Wendy đối xử với Hook một cách kiêu kỳ hơn (và chúng tôi sẽ rất vui mừng nếu được nói vậy), chắc cô bé sẽ bị ném lên không trung như những đứa trẻ khác và Hook chắc sẽ không đứng xem việc trói tay chân lũ trẻ. Mà nếu hắn không đứng đó, chắc hắn sẽ không phát hiện ra điều bí mật của Slightly. Và nếu không có điều bí mật đó, hắn đã không thể tấn công vào Peter một cách gian ngoan được.

Bọn trẻ bị trói để ngăn không cho chúng bay đi được. Chúng bị trói gô, đầu gối sát lên tai và để có thể trói chúng lại như gà, tên cướp đen đã cắt một đoạn dây ra làm chín phần bằng nhau. Mọi việc diễn ra suôn sẻ cho tới khi bọn cướp phát hiện ra rằng Slightly tròn xoe như một cái bị, buộc mãi buộc mãi vẫn không biết thắt nút vào đâu cho chắc. Trong cơn tức giận, bọn cướp đập lấy đập để vào người Slightly cũng giống như khi ta xử lý các bị hàng tương tự (lẽ ra phải giày vò các sợi dây thì đúng hơn). Và dù cho điều đó có đáng ngạc nhiên đến đâu, chính Hook lại là người chấm dứt các trò thô bạo ấy. Hắn nở một nụ cười đắc thắng nơi khóe miệng. Trong khi lũ lâu la ra

sức trối cậu bé khốn khổ mà không được vì các sợi dây cứ trượt đi sang bên cạnh mỗi khi chúng trối được bên này thì hồng bên kia. Đầu óc siêu việt của Hook, chẳng may may để ý nhiều đến vẻ ngoài của Slightly, đã nghĩ đến nguyên nhân hơn là hậu quả và vẻ mặt tươi rói của hắn chứng tỏ hắn đã giải quyết xong vấn đề. Slightly, mặt tái nhợt, hiểu ngay là Hook đã biết rõ bí mật của mình: đó là không đưa trẻ nào béo tròn xoay như nó lại có thể lên xuống trong một thân cây mà người lớn bình thường phải được đẩy mới đi lọt. Slightly tội nghiệp cứ chờ người ra vì khiếp hãi khi nghĩ đến Peter, và nó xót xa ân hận những điều nó đã làm. Trời cứ hơi nóng lên là nó uống nước như thùng ton nô và béo lên một cách đáng lo ngại, và đáng ra phải ăn kiêng cho thon lại và vừa với thân cây của mình, nó đã giấu những đứa khác và nói rộng bụng cây ra.

Hook nay đã biết rõ rằng Peter đang nằm trong tầm tay của hắn. Nhưng hắn không hé một lời nào về dự định đen tối của mình: hắn chỉ vẫy tay ra lệnh đưa tù nhân về thuyền và cho biết hắn muốn được ở một mình.

Làm sao đưa được lũ trẻ đi? Vì cả bọn bị trối gô cả rồi, lẫn chúng đi dọc đường dốc như lẫn các thùng ton nô còn có thể được, nhưng còn vướng một cái đầm lớn ngang đường. Một lần nữa, thiên tài của Hook lại giúp vượt qua khó khăn này. Hắn ra lệnh sử dụng ngôi nhà nhỏ như công cụ vận chuyển. Bọn trẻ được chất chồng chất đống trong nhà và bốn người lực lưỡng nhấc nhà lên, khiêng trên vai, các tên khác đi theo chúng, vừa đi vừa hát bài ca đáng gờm của bọn cướp biển, cả đoàn rước kỳ dị này đi xuyên qua rừng. Tôi không biết liệu có một vài đứa trẻ nào khóc không nhưng dù sao thì tiếng gào rú của bọn cướp biển cũng làm át mất tiếng nức nở của chúng. Nhưng trong khi túp lều dần khuất trong bóng lá rừng, một ngọn khói mảnh mai nhưng kiên cường bốc lên từ ống khói ngôi nhà ngầm như để thách thức Hook. Tên thuyền trưởng cướp biển chẳng bỏ qua ngọn khói ấy và nó cũng làm hại Peter, chút thương hại còn sót lại trong tâm khảm vốn tàn nhẫn của Hook cũng bị bóp chết nốt.

Ngay khi còn lại một mình trong ánh chiều tà, Hook bèn rón rén tiến lại gần cây của Slightly và thử cho chắc rằng hắn có thể xuống được qua đường thân rồng. Sau đó, hắn ngồi suy nghĩ rất lâu, mũ ba sừng đặt trong cỏ còn tóc bay phất phơ trong gió. Dù ý nghĩ của hắn tầm tới đến đâu, mắt hắn vẫn xanh biếc như màu hoa bìm xanh. Hắn tập trung chú ý, tai vểnh lên nghe ngóng từng tiếng động nhỏ vọng lên từ dưới lòng đất, nhưng lòng đất sâu cũng im lặng như tờ như trên mặt đất vậy. Ngôi nhà ngầm dưới đất có vẻ như bị bỏ hoang. Peter đã

ngủ hay đang lăm lăm tay dao chờ dưới gốc thân cây của Slightly? Muốn biết thì phải trèo xuống. Hook hất áo choàng rơi ra rồi cấn môi đến bật máu, hấn bắt đầu leo vào lòng cây rỗng. Hấn là người can đảm nhưng cũng phải dừng lại một lúc để thấm mồ hôi trán đổ ra như suối. Rồi hấn lặng lẽ trượt xuống chốn sâu bí ẩn.

Hấn xuống khỏi gốc thân cây không khó khăn gì và lại dừng lại một lúc để lấy lại hơi thở do nín quá lâu. Trong lúc mắt hấn làm quen với bóng tối, hấn dần nhận biết đường viền quanh các đồ vật trong căn nhà. Nhưng thứ duy nhất khiến hấn tìm mãi rồi cứ nhìn chằm chằm vào, đó là chiếc giường lớn. Peter nằm dài trên giường, ngủ say sưa. Chẳng biết gì về cuộc chiến diễn ra trên mặt đất, sau khi bọn trẻ ra đi, Peter vẫn tiếp tục vui vẻ thổi cây sáo sậy - đó cũng là ý đồ hơi đáng thương của cậu chàng nhằm tỏ ra ta đây chẳng màng gì chuyện ra đi của các người. Sau đó, chú quyết định không uống thuốc, coi đó là một hành động chống lại Wendy. Rồi chú nằm dài trên giường, không thềm đắp chăn, để làm Wendy tức thêm một tí, vì Wendy luôn luôn nhém chăn thật chặt cho tụi trẻ để tránh chúng bị lạnh trong đêm. Sau đó, chú suýt khóc nhưng nghĩ lại chắc Wendy sẽ tức ghê lắm nếu thấy chú cười. Thế là chú bèn cười vánh cả nhà và rồi đột nhiên lăn ra ngủ thiếp đi.

Đôi khi, Peter nằm mơ, những giấc mơ khó chịu hơn những cậu bé khác. Hàng giờ liền, chú không thể dứt ra khỏi được những giấc mơ đó và cứ rên rỉ trong mơ. Chắc là các giấc mơ đó liên quan đến bí ẩn của cuộc đời... Thường thì Wendy lôi chú ra khỏi giường, đặt chú ngồi lên lòng và dỗ dành chú theo các kiểu tự Wendy nghĩ ra, rồi khi, chú đã dịu đi, Wendy lại cho chú vào giường, còn dỗ thức dỗ ngủ, cho nên chú chẳng biết được Wendy đã hạ thấp giá trị của chú như thế nào. Nhưng tối hôm đó, chú đột nhiên rơi vào một trạng thái ngủ không mơ mộng gì. Một tay rơi ra khỏi giường, chân gập lại và nụ cười dở dang vẫn còn đọng nơi khóe miệng để lộ hàm răng xinh xắn. Hook đã bắt gặp được Peter trong tình trạng không hề được bảo vệ. Hấn đứng yên lặng dưới gốc cây, ngắm nhìn kẻ thù của mình ở phía bên kia phòng. Phải chăng trong tâm khảm đen tối của hấn, hấn có cảm nhận một mối thương cảm nào đó? Hấn không phải là người xấu hoàn toàn: hấn yêu hoa (người ta mách với tôi như vậy), và nhạc êm dịu (hấn chơi kèn cla-vơ-xanh rất hay); và cũng phải thừa nhận rằng, cảnh tượng trước mắt khiến hấn cảm động. Nếu lòng tốt thắng thế, hấn chắc sẽ miễn cưỡng trèo lên cây trở lại, nhưng có một chi tiết cản hấn: vẻ láo xược của Peter ngay cả trong giấc ngủ. Miệng mở, tay buông lơi, đầu gối gập lại, Peter là cả một sự hỗn hào, một

sự thách thức sẵn sàng khiến Hook không tài nào chịu được, khiến trái tim hắn rần rần lại. Nếu trong cơn điên giận, hắn mà nổ tung ra thành trăm mảnh, chắc hẳn cả trăm đều sẽ nhảy bổ vào kẻ đang ngủ.

Chiếc giường được rọi sáng bởi ngọn đèn con duy nhất trong phòng còn Hook đứng trong bóng tối. Khi hắn tiến lên một bước, hắn bỗng vấp phải cánh cửa cái của Slightly. Cửa không cao bằng lỗ trổ và Hook nhìn được qua cửa. Hắn đưa tay tìm chốt cửa và tức tối khi thấy chốt nằm quá thấp so với tầm tay hắn. Đầu óc lộn xộn khiến hắn dường như thấy Peter còn giễu cợt hắn nhiều hơn và hắn điên cuồng xô cửa, định dùng vai phá cửa xông vào. Liệu kẻ thù của hắn có trốn thoát được lần này?

Nhưng hắn nhìn thấy gì kia nhỉ? Con mắt đỏ đờ của hắn đã thoáng thấy liều thuốc của Peter để trên chiếc giá gỗ gần tầm với của cậu bé. Hook hiểu ngay công dụng của liều thuốc và đồng thời cũng biết ngay số phận cậu bé đang ngủ đã nằm trong tay hắn.

Do sợ bị bắt sống, Hook luôn mang theo người một thứ thuốc độc cực mạnh do hắn tự tay chế tạo từ tất cả các liều thuốc độc trong chiếc nhẫn mà hắn đã bắt được. Hắn cho cô đặc thứ nước đó thành một loại chất lỏng màu vàng mà khoa học chẳng biết đặt tên là gì, và chắc hẳn đó phải là thứ thuốc độc mạnh nhất trên trái đất.

Hắn đổ năm giọt thuốc vào cốc của Peter. Tay hắn run lên vì kích động chứ không phải vì hổ thẹn. Vừa rót, hắn vừa tránh không nhìn đứa trẻ đang ngủ, không phải vì sợ sẽ mũi lòng thương mà vì sợ sẽ làm rơi thuốc độc ra ngoài. Đôi mắt rực lửa của hắn cứ nhìn mãi vào nạn nhân, rồi hắn khó nhọc quay trở lên mặt đất qua lòng thân cây rỗng. Khi ra khỏi lỗ cây, trông hắn đúng là hiện thân của cái ác đang ra khỏi hang động của mình. Hắn gấp mũ trông cho có vẻ hiên chiến và quấn mình trong chiếc áo choàng, xoay một góc áo ra trước mặt như để giấu mình khỏi bóng đêm trong khi chính mình lại là một thứ tăm tối nhất đời. Hắn vừa lẩm bầm những lời gì không ai hiểu rõ vừa rời xa dần trong bóng cây.

Peter vẫn ngủ. Ngọn nến chập chờn rồi phụt tắt, để cả căn nhà ngập chìm trong bóng tối, nhưng Peter vẫn ngủ. Rồi chắc là vào lúc mười giờ theo đồng hồ con cá sấu, đột nhiên chàng ngồi bật dậy, chẳng biết vì sao mà thức giấc nữa. Thật ra đó là vì có các tiếng gõ nhẹ nhẹ, khẽ khàng vào thân cây của Peter. Nhẹ và thận trọng, nhưng vì thế mà lại có vẻ gì đáng lo ngại. Peter tìm con dao găm của mình và tay nắm chặt dao, chú hồi:

- Ai đấy?

Im lặng một lúc rồi lại có tiếng gõ.

- Ai đấy?

Không có tiếng trả lời.

Peter cảm thấy kích thích bởi trí tò mò và chú thích thể. Chỉ hai bước là chú đã nhảy tới bên cửa. Khác với cửa của Slightly, cửa của cây Peter vừa khít với khuôn trở đến mức mà chú không thể nào nhìn qua phía trên cửa được.

- Ta sẽ chỉ mở nếu người chịu nói - Peter kêu lên.

Cuối cùng, khách mới chịu mở giọng, mà thật ra là một cô khách với giọng nói ngân lên như chuông bạc.

- Peter, mở cho tớ vào.

Đó là Tinker Bell. Peter nhanh nhẹn mở chốt cửa. Tinker Bell bay vòng vòng quanh phòng đầy vẻ kích động, mặt đỏ bừng bừng và váy lấm bùn.

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu sẽ chẳng bao giờ đoán nổi đâu - Tinker Bell kêu lên.

Và cô ta đề nghị Peter đưa ra ba câu hỏi.

- A, thôi đi! Kể đi nào!

Chỉ bằng một câu thôi, cấu trúc lưng cứng, dài dằng dặc, Tinker Bell báo cho Peter biết là cả Wendy lẫn bọn trẻ lạc đều bị bắt.

Tim Peter nhảy lên như muốn vỡ ra. Wendy đã bị bắt, mà lại đang bị cầm tù trên chiếc thuyền hải tặc! Mà Wendy lại là người cẩn thận, lúc nào cũng muốn mọi sự đều ra đấy!

- Tớ sẽ đi cứu cô ấy - Peter vừa reo vừa nhảy bổ về nơi để vũ khí.

Vừa nhảy nhót, chú vừa nghĩ làm gì thì Wendy thích nhất. Hay uống thuốc chẳng hạn.

Tay chú đưa ra cầm lấy cốc thuốc tai họa.

- Không được - Tinker Bell hét lên, cô ta đã nghe được những lời Hook lầm rầm về trò hèn hạ của hắn khi hắn đi vào rừng.

- Tại sao?

- Vì thuốc bị tẩm thuốc độc rồi!

- Tẩm thuốc độc à? Ai tẩm mới được chứ?

- Hook.

- Cậu ngốc thế. Hook làm thế nào mà vào được đây chứ?

Không may là Tinker Bell không biết trả lời như thế nào vì chính cô ta cũng không biết bí mật của thân cây của Slightly. Tuy nhiên, những lời lầm rầm của Hook mà Tinker Bell nghe được chẳng thể nào sai.

Cốc thuốc đã bị tẩm thuốc độc.

- Với lại - Peter quả quyết và chú cũng tin chắc là như thế - tớ có ngủ một phút nào đâu.

Và chú lại giơ cốc thuốc lên. Chẳng còn kịp nói nữa. Thoắt một cái,

Tinker Bell len vào giữa môi Peter và chiếc cốc và hít một hơi hết sạch.

- Sao cậu lại dám uống thuốc của tớ?

Tinker Bell không trả lời. Cô bắt đầu lao đảo trong không khí.

- Cậu sao vậy? - Peter đột nhiên phát hoảng kêu lên.

- Thuốc có chất độc, Peter à - Tinker Bell dịu dàng nói - Bây giờ tớ sắp chết đây.

- Ôi Tinker Bell, cậu uống thuốc để cứu tớ à?

- Đúng vậy.

- Tại sao thế hở Tinker Bell?

Đôi cánh gần như không đỡ nổi Tinker Bell nữa nhưng cô đậu xuống vai Peter và nhẹ nhàng cắn vào cằm chú bé và khẽ nói:

- Đồ ngốc.

Sau đó, cô lao đảo bay về phòng mình và nằm dài xuống giường.

Peter tuyệt vọng quỳ xuống bên Tinker Bell, đầu chú to che gần thành cả bức tường của căn phòng tí xíu của Tinker Bell. Ánh sáng của Tinker Bell ngày một yếu dần và Peter biết rằng khi nào ánh sáng tắt hẳn, Tinker Bell sẽ không còn tồn tại nữa. Tinker Bell hạnh phúc vô cùng khi thấy Peter khóc và cô ta đưa mấy ngón tay thon nhỏ ra vuốt khẽ lên những giọt nước mắt của Peter.

Tinker Bell bắt đầu thì thầm rất khẽ, khẽ đến mức Peter không hiểu rõ những lời cô nói. Tuy nhiên, chú hiểu là hình như Tinker Bell có thể qua khỏi nếu trẻ em tin là có tiên tồn tại trên đời.

Peter dang rộng đôi tay. Trời đang đêm và quanh đó chẳng có lấy một đứa trẻ nào. Tuy nhiên, chú gọi tất cả những đứa trẻ đang mơ về xứ sở Neverland và do vậy, ở gần chú hơn là các bạn tưởng. Chú gọi tất cả các cô bé, cậu bé và những đứa còn cưỡi truồng nằm nôi treo trên các cành cây.

- Các cậu có tin vào tiên không?

Tinker Bell bật mình dậy với sức lực của kẻ đang muốn xem số phận mình rồi sẽ ra sao. Cô ta dường như nghe thấy những tiếng trả lời có nhưng không chắc chắn lắm.

- Cậu bảo sao? - Tinker Bell hỏi Peter.

- Nếu các cậu tin là có tiên, vỗ tay vào nhau đi, đừng để Tinker Bell phải chết.

Nhiều cô bé cậu bé nghe tiếng gọi đã vỗ tay.

Một số không vỗ tí nào.

Còn một số rất ít kẻ xấu xa lại còn huýt sáo.

Tiếng vỗ tay đột ngột ngưng bật, dường như các bà mẹ đang vội chạy vào phòng trẻ con để xem có chuyện gì xảy ra. Nhưng chỉ cần

thế là đủ để cứu Tinker Bell rồi. Giọng cô ta bốt run, rồi Tinker Bell nhảy ra khỏi giường và bắt đầu tỏa sáng căn phòng một cách tươi vui và nhâng nháo hơn bao giờ hết. Cô ta chẳng hề nghĩ tới việc phải cảm ơn những kẻ đã tin vào tiên, nhưng chắc cô ta sẽ rất hài lòng nếu tóm được những kẻ đã huýt gió.

- Nào, bây giờ thì đi cứu Wendy.

Trăng chập chờn trôi qua bầu trời đầy mây khi Peter ra khỏi thân cây, vũ trang tới tận răng và ăn bận rất sơ sài để đi thực thi nhiệm vụ nguy hiểm của mình. Đêm nay chẳng hề thuận lợi cho dự định của Peter tí nào. Chú định bay là gần mặt đất để không gì có thể lọt qua được đôi mắt cú của chú, nhưng với ánh trăng chập chờn như thế này, bay thấp cũng làm cho bóng mình ẩn hiện trong đám lá cây, khiến bọn chim bị xao động và báo cho kẻ thù cảnh giác biết trước sự hiện diện của mình.

Bây giờ chú mới hối tiếc đã đặt cho lũ chim trên đảo những cái tên kỳ dị đến mức giờ đây chúng đã trở nên hoang dã và gần như không để cho ai đến gần. Chỉ có mỗi một cách tiến lên: đó là đi theo kiểu mọi Da đỏ. May là chú đã quen kiểu đi này từ lâu. Nhưng đi theo hướng nào đây? Chú không chắc rằng bọn trẻ cũng bị đưa lên thuyền. Một lớp tuyết nhẹ đã xóa hết các dấu vết và sự im lặng chết chóc ngập tràn trên đảo tựa như thiên nhiên vẫn còn khiếp sợ trước trận chiến đẫm máu vừa qua. Peter đã dạy cho bọn trẻ một số mảnh khoe chú học được từ Hoa Huệ Vằn và Tinker Bell. Chú biết chắc rằng trong những lúc nguy kịch như thế này, bọn trẻ sẽ nhớ đem ra sử dụng. Nếu có thể thì Slightly sẽ đốt cây chẳng hạn. Curly sẽ gieo hạt trên đường đi còn Wendy sẽ đánh rơi khăn tay ở những nơi trọng yếu. Nhưng để có thể định hướng theo tất cả các dấu vết ấy, phải chờ tới lúc trời sáng mà đối với Peter, mỗi phút đều quý. Thế giới này cần chú nhưng không giúp được gì cho chú cả.

Con cá sấu vượt qua Peter nhưng ngoài nó ra chẳng còn bóng dáng một sinh vật nào. Không có một tiếng động, không có gì cựa quậy. Vậy mà chú biết rằng cái chết bất ngờ có thể chờ chú ở cái cây phía trước hoặc đang rình rập từ phía sau.

Chú kêu lên một tiếng để khai chiến:

- Lần này, sẽ chỉ có ta và mi một sống một chết mà thôi, Hook!

Peter bắt đầu bò trườn như rắn. Rồi chú lao như tên bắn qua một khoảng trống tràn ngập ánh trăng. Một ngón tay trên môi còn tay kia lăm lăm con dao găm sẵn sàng chiến đấu, Peter cảm thấy hạnh phúc tột cùng.

Peter Pan

Dịch giả: Tổ Châu

14. Chiếc thuyền Hải Tặc

Một ngọn đèn xanh nhấp nháy trên lạch Kidd, ngay chỗ cửa sông của bọn cướp biển. Ngọn đèn chỉ chỗ neo chiếc thuyền hai buồm Jolly Roger của thuyền trưởng Hook. Ngấp nghé mặt nước, mũi thon dài, mạn thuyền cẩu bần tựa như mặt đất lỏng chỏng những ngọn lông vũ toi tả và bần thỉu, đáng ghét đến từng thớ thuyền một, đó chính là tên ăn thịt người trên biển và ngọn đèn báo hiệu rõ là thừa vì chỉ nguyên tiếng tăm đáng gờm của con thuyền cũng đã đủ để bảo vệ nó rồi.

Bóng đêm dày đặc bao bọc con thuyền, dường như chẳng tiếng kêu nào trên thuyền có thể vươn tới bờ được. Trên thuyền chỉ nghe có tiếng xọc xạch của chiếc máy khâu với Smee đang chúi đầu trên đó, hẳn vốn là tay sốt sáng, cần cù và lâm ly thống thiết. Tại sao hẳn lại mang về lâm ly đến thế nhỉ? Có lẽ là vì chính hẳn cũng không ngờ tính mình lại như thế. Kể cả những người rần rỗi nhất nhiều khi cũng phải quay mắt tránh nhìn hẳn và nhiều lần trong những tối mùa hè, hẳn cũng làm Hook phải tuôn rơi nước mắt. Về chuyện này cũng như về nhiều chuyện khác, Smee hoàn toàn không hề biết.

Một vài tên cướp tựa mình trên mạn tàu đang uống rượu và thở hít những làn hơi nồng nặc ban đêm. Một vài tên khác ngồi vạ vật gần các thùng rượu, đang chơi bài. Bốn tên đã khiêng ngôi nhà nhỏ của tụi trẻ nằm lẫn trên boong tàu và ngay trong giấc ngủ chúng cũng khéo léo lăn sang góc này, góc kia, tránh khỏi tầm tay của Hook để khỏi xoi một nhát móc nào đó khi hẳn bước ngang qua.

Tên thuyền trưởng trầm tư sải bước trên boong tàu. Quả là một con người khó dò! Đây là giờ phút chiến thắng của hẳn. Hẳn đã hoàn toàn loại Peter ra khỏi đường đi của mình và tất cả bọn con trai khác đều đã bị cầm tù trên tàu, sắp bị ném xuống biển. Hẳn vừa thực hiện hành vi độc ác nhất kể từ khi hẳn chế ngự được Barbecue. Chúng ta đều biết lòng dạ con người đều ngập tràn tính tự cao tự đại như thế nào nên chẳng ai ngạc nhiên gì khi thấy Hook đi đi lại lại trên boong tàu, đầu óc ngây ngất vì hương vị vinh quang. Thế nhưng bước đi của hẳn dường như thiếu hẳn niềm vui, cũng là từ những nỗi niềm đang gặm nhấm trái tim tăm tối của hẳn. Hook, thực ra đang suy sụp tinh thần ghê gớm.

Hắn thường hay bị như vậy khi hắn ở trên tàu trong sự tịch mịch của đêm tối, trong khi đang nghiền ngẫm về chính bản thân mình. Vì hắn quả là một con người cô đơn khủng khiếp. Và con người khó hiểu này lại càng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết mỗi khi hắn ở giữa đám cướp biển vốn thuộc đẳng cấp xã hội thấp hơn hắn rất nhiều. Hook không phải là tên thật. Tiết lộ gốc gác của hắn có nghĩa là ta sẽ làm cho xứ sở bị đảo lộn nhưng như những kẻ tinh ý có thể nhận thấy, Hook xuất thân từ một ngôi trường công lập nổi tiếng và các truyền thống của trường vẫn còn đeo dính theo hắn như quần như áo vậy (và các truyền thống này cũng có dính líu cả tới việc ăn mặc nữa). Do vậy, hắn cảm thấy không thể chấp nhận được việc lên một con tàu mà vẫn mặc cùng một bộ quần áo đã dùng trong khi chiến đấu để chinh phục con tàu đó. Và trong dáng đi của hắn có bước điệu đà quý phái của học sinh ngôi trường nổi tiếng nói trên. Nhưng mạnh hơn hết thảy, đó là niềm khao khát kiểu cách quý phái vẫn luôn sống động trong con người hắn. Dù hắn rơi xuống thang bậc nào của xã hội, phong cách quý tộc đối với hắn vẫn là tất cả ý nghĩa trên đời. Tận đáy lòng, hắn nghe như có tiếng rít lên ken két của một cánh cửa han rỉ, kèm theo có tiếng đập đều đều như thứ tiếng ta thường nghe thấy mỗi khi không ngủ được. "Mày đã tuân thủ theo các nghi thức ứng xử chưa?" Đó là câu hỏi thường xuyên.

- Vinh quang thuộc về ta, vinh quang! Bả phù hoa! - Hắn kêu lên.

- Thế xuất sắc về một điều gì đó có đáng gọi là quý phái không? -

Tiếng đập đều đều từ xưa vọng lại.

- Ta là người duy nhất khiến Barbecue run sợ - hắn tha thiết nói - Chính Flint cũng sợ Barbecue.

- Barbecue, Flint... Thuộc phân đội nào?

Thật là một câu trả lời như quật vào mặt. Hơn hết thảy, đó là một câu hỏi đầy trần trụi: cứ chăm chăm nghĩ đến quý phái thì có còn là quý phái?

Hắn cảm thấy bị dày vò bởi vấn đề này. Dường như có một thứ móng vuốt cào hắn từ bên trong, sắc bén hơn cả cái móc sắt nơi tay hắn và trong khi nó đang vò xé hắn ra như vậy thì hắn đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt lớn chảy ròng ròng trên tấm áo chèn. Lúc lúc, hắn lại thấm mồ hôi bằng cách đưa ống tay áo chùi mặt nhưng chẳng thể nào ngăn được mồ hôi chảy ròng ròng.

Các bạn ơi, thật chẳng nên ao ước được như Hook làm gì...

Đột nhiên, hắn như cảm thấy trước sự hủy diệt sắp tới gần. Dường như tiếng vọng của lời nguyên kinh khủng khiếp của Peter đang vang lên trên boong tàu.

Và Hook cảm nhận thấy mỗi thềm khát được chào từ biệt cuộc đời, vì hắn quá sợ bị dòng thời gian làm lỡ dở.

- Ôi Hook! Sao hắn lại không bớt tham vọng đi nhỉ? - Hắn tự nhủ. Vào những thời điểm gay go nhất, hắn thường nói về mình ở ngôi thứ ba.

- Không đứa trẻ nào yêu mình.

Mỗi quan tâm lạ đời này chưa bao giờ khiến hắn bận tâm, có thể đó là do chiếc máy khâu làm hắn nảy sinh ý nghĩ đó. Hắn lăm băm một mình rất lâu, vừa nói vừa nhìn Smee đang hát ư ử, lòng Smee tin chắc rằng bọn trẻ sợ mình ghê.

Sợ ư? Hắn, Smee, mà lại được người ta sợ! Ngay đêm đầu tiên lên chiếc thuyền hai buồm này, tất cả bọn trẻ đều thấy quý Smee. Hắn nói với chúng những điều kinh dị, đánh chúng bằng lòng bàn tay chứ không tài gì vung nắm đấm ra được, nhưng cả bọn đều bám rịt lấy chân hắn. Michael thậm chí còn lấy cả kính của Smee đeo thử.

Làm sao giải thích được cho Smee hiểu là bọn trẻ con yêu hắn! Hook ngửa ngáy cả lưỡi, chỉ muốn nói phất ngay ra, nhưng việc vén màn sự thật này có vẻ phũ phàng quá. Hắn đành quay lại nghiền ngẫm điều bí ẩn này trong đầu: tại sao tụi trẻ lại yêu Smee? Là người tinh ý, hắn đào sâu vào điều bí ẩn này. Nếu chúng yêu Smee thì điều gì khiến chúng yêu như vậy? Một câu trả lời, hùng hồn, đột nhiên ập tới: chính là phong cách quý phái chẳng?

Có lẽ viên quản lý có phong thái quý phái mà không biết chẳng, và điều này lại mới chính là điều cốt lõi nhất.

Hắn nhớ lại là cần phải chứng minh được phong cách tự nhiên mà có mới mong được kết nạp vào câu lạc bộ Siêu quý tộc của trường Eton.

Hắn kêu lên một tiếng đầy tức giận và hươ cái móc sắt thay tay trên đầu Smee, nhưng rồi hắn lại kìm được. Người ta sẽ nói sao về một người đi giết kẻ khác chỉ vì kẻ kia có phong cách lịch sự quý phái? Chắc mọi người sẽ cho rằng kẻ giết người mới là kẻ hoàn toàn không có lịch sự lịch seo gì hết.

Hook bất hạnh cảm thấy bất lực và dầm mồ hôi. Hắn ngã bổ chửng về phía trước như một bông hoa bị cắt cuống.

Đồng bọn tưởng hắn bị choáng một lúc, kỷ luật lỏng lẻo hẳn ra và chúng lao vào nhảy múa trong một vũ điệu điên cuồng đến độ Hook nhảy dựng ngay dậy, mọi dấu hiệu yếu đuối biến mất, cứ như thể vừa được rửa toẹt đi.

- Im ngay, quân vô dụng, nếu không ta moi ruột chúng bay ra.

Tiếng ồn ào im bặt.

- Bọn trẻ đã bị trói chưa? Chúng có thể bay được không?

- Thừa thuyền trưởng, đã trói rồi.

- Vậy lôi chúng lên boong tàu.

Bọn tù binh tội nghiệp trừ Wendy, bị kéo khỏi hầm tàu và dẫn tới xếp hàng trước mặt thuyền trưởng. Hắn dường như quên mất sự có mặt của chúng trong giây lát. Mặt tỉnh phớt, hắn khẽ hát làm bầm vài đoạn của một bài hát dung tục, tay nghịch một bộ bài. Lát lát, đầu điệu xì gà của hắn lại đỏ lên, chiếu một vệt màu lên gương mặt hắn.

- Nào, đồ ngu ngốc - hắn thô bạo nói - sáu người trong số chúng mày sẽ phải nhảy cầu tối nay. Nhưng ta còn có chỗ cho hai lính thủy tập sự trên cabin. Ai muốn xung phong nào?

- Chớ có làm hắn cáu vô ích - Wendy đã khuyên bọn trẻ lúc còn ở dưới khoang tàu.

Tootles lịch sự tiến lên. Ý tưởng phải phục vụ một con người như vậy khiến nó kinh tởm nhưng linh cảm báo với nó rằng cần thận nhất sẽ là đổ trách nhiệm cho một người vắng mặt, và dù nó có hơi ngố, nó cũng biết rằng các bà mẹ luôn luôn sẵn sàng chịu hy sinh. Tất cả bọn trẻ con đều biết điều đó và chính vì lẽ đó mà chúng coi thường các mẹ và không bao giờ bỏ lỡ việc tranh thủ các bà.

Tootles do vậy, giải thích một cách thận trọng:

- Thừa ông, tôi không nghĩ rằng mẹ tôi muốn tôi trở thành cướp biển.

Còn mẹ cậu sao, Slightly?

Nó nháy mắt với Slightly, và cậu này trả lời bằng giọng tuyệt vọng, cứ như thể nó những mong mẹ nó suy nghĩ khác đi:

- Tôi không nghĩ là mẹ tôi muốn vậy.

- Còn cậu, Anh Sinh đôi, mẹ cậu có muốn cho cậu trở thành cướp biển không?

- Tôi không nghĩ thế - Anh Sinh đôi nói - nó cũng khôn như bọn khác.

- Này Nibs, liệu...

- Dừng ngay cái trò khỉ ầy lại! - Hook gầm lên.

Và những người phát ngôn hộ người khác bị đẩy lùi lại phía sau.

- Này cậu trai - hắn tiếp lời nói với John - trông cậu có vẻ can đảm đấy. Nói cho ta hay, có bao giờ cậu có ý định trở thành cướp biển không?

Thực tế là đôi khi John cũng có ý đồ như vậy mỗi khi vào giờ toán, và nó rất thích khi được Hook đề ý.

- Có lần, tôi rất thích được gọi là Jack Bàn tay máu - John rụt rè nói.

- Tên hay thật! Nếu cậu đến với bọn ta, ta sẽ gọi cậu bằng tên đó.

Cậu nghĩ sao Michael?

- Thế nếu tôi gia nhập thì tên tôi là gì?

- Joe Râu đen.

- John thấy thế nào? - Michael vô cùng ấn tượng hỏi lại John.

Nó muốn John quyết định thay nó còn John lại muốn điều ngược lại.

- Thế mình có còn là thần dân trung thành của đức vua nữa không? - John hỏi.

Hook nghiêng răng đáp:

- Các người phải thề: "Đả đảo nhà vua!"

Có thể là cho tới lúc đó, John không cư xử đúng mực cho lắm nhưng lúc này thì nó chợt dừng cảm vô cùng:

- Thế thì tôi từ chối! - Nó kêu lên và đâm vào chiếc thùng ton nô trước mặt Hook.

- Tôi cũng từ chối - Michael tiếp lời.

- Nước Anh muôn năm! - Curly cũng khế hô lên.

Bọn cướp biển tức tối đánh vào mặt Curly còn Hook thì gầm lên:

- Mày đã ký vào bản án tử hình của mày rồi đấy! Dẫn mẹ của chúng nó ra đây. Chuẩn bị cầu nhảy đi!

Không bút gì tả xiết nỗi kinh hoàng của Wendy đối với bọn cướp biển. Bọn con trai còn thấy lũ cướp biển mang ánh hào quang của cuộc phiêu lưu nhưng Wendy thì chỉ thấy có một thứ: tình trạng bẩn thỉu kinh khủng của con tàu. Các cửa sổ tròn trên mạn tàu đều dày bụi và ta có thể dễ dàng viết lên dòng chữ "Đồ lợn", Wendy đã viết rất nhiều dòng như thế. Nhưng khi thấy bọn con trai túm lại quanh mình, Wendy chỉ còn một ý nghĩ duy nhất: làm sao để cứu được bọn trẻ.

- Thế nào, người đẹp - Hook nói ngọt nhạt - người sẽ thấy các con người làm bước lặn cuối cùng.

Dù hấn có tinh tế đến mấy trong mỗi hận của mình, Hook đã làm bản cổ áo vì toát mồ hôi quá nhiều và đột nhiên hấn nhận ra là Wendy nhìn hấn chằm chằm. Hấn nhanh tay định giấu cổ áo đi nhưng đã quá muộn.

- Chúng sắp phải chết ư? - Giọng Wendy vừa kinh hãi lại pha trộn với sự khinh miệt hiển nhiên đến nỗi tên cướp biển suýt xỉu.

- Đúng thế - Hook gầm gừ, mắt hấn như tóe lửa - Tất cả mọi người im lặng. Hãy nghe những lời cuối cùng của bà mẹ nói với các con mình.

Và Wendy tỏ ra thật tuyệt vời:

- Các con yêu quý, đây là những lời cuối cùng của mẹ - cô bé rần rồ nói - Ta có lời nhắn từ các bà mẹ thật sự của các con. Đó là "Chúng ta mong muốn các con trai của chúng ta sẽ chết như những thần dân xứng đáng của đức vua."

Bọn kẻ cướp cũng phải thán phục và Tootles phấn khích kêu lên:

- Tôi sẽ hành động như ước muốn của mẹ tôi. Nibs, cậu tính sao?

- Như lời mẹ tớ muốn, còn cậu, Anh Sinh đôi?

- Như mẹ tớ mong muốn, còn cậu John?

Nhưng Hook đã lấy lại bình tĩnh và ra lệnh:

- Trói con kia lại!

Smee trói Wendy vào cột buồm.

- Này cô bé xinh đẹp - hấn thì thăm - nếu cô hứa làm mẹ tôi, tôi sẽ cứu cô.

Nhưng Wendy không thể hứa một điều như vậy ngay cả với Smee.

- Tôi thà là không có con còn hơn - Wendy kiêu hãnh trả lời.

Tuy nhiên cũng phải thừa nhận là không một cậu trai nào nhìn Wendy trong khi Smee trói cô bé vào cột buồm. Cả bọn còn đang chăm chăm nhìn vào chiếc cầu ván, nơi chúng sẽ có một cuộc đi dạo ngắn ngủi cuối cùng. Đầu óc như bị tê liệt, chúng chẳng còn sức lực để hy vọng là chúng sẽ hoàn tất cuộc dạo chơi một cách không sợ suýt gì. Chúng chỉ có thể nhìn và rùng mình.

Hook quan sát chúng với nụ cười nơi khóe miệng và hấn bước một bước về phía Wendy. Hấn muốn ép Wendy phải ngoảnh mặt nhìn từng cậu bé bước đi đến tận cùng tấm ván. Nhưng Hook không bao giờ đến được bên Wendy, không bao giờ hấn có thể được nghe tiếng kêu đau đớn mong đợi từ miệng cô bé. Vì hấn đã nghe thấy một thứ tiếng kêu khác vọng đến bên tai.

Đó là tiếng tích tắc khủng khiếp của con cá sấu.

Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng đó: bọn cướp biển, lũ trẻ, Wendy; và ngay lập tức, mọi cái đầu đều quay về một phía - không phải về phía mặt nước nơi vọng lên tiếng kêu đó mà là về phía Hook. Tất cả mọi người đều biết rằng chuyện sắp xảy ra chỉ liên quan đến Hook và đang sắp phải làm diễn viên trong hồi kịch, nay chúng sẽ trở thành khán giả.

Sự thay đổi mới nhanh làm sao. Dường như mọi thứ thịt trong con người hấn đều tan rã ra. Và hấn đổ sập xuống, tựa một đồng thịt không hình thù.

Tiếng động tới gần, và cùng với nó là sự thật mười mươi khủng khiếp: con cá sấu sẽ leo lên tàu.

Ngay cả cái móc sắt của Hook cũng bất động, như thể nó cũng biết rằng nó chẳng có gì phải sợ cái con vật kinh dị đó. Trong tình huống nguy kịch này, không phương cứu trợ, nếu là kẻ khác chắc hấn đã nhắm mắt chờ chết. Nhưng với trí lực phi thường, hấn quỳ gối lê người trên boong tàu càng xa tiếng động càng hay. Bọn cướp biển

kính cần giã ra trên đường hấn qua và chỉ khi tới được mạn chắn boong tàu, dựa lưng vào lớp ván gỗ, Hook mới nói được nên lời.

- Giấu ta đi - hấn khàn khàn bảo.

Quân cướp biển quây quanh Hook, mắt tránh nhìn vào con quái vật đang tiến lại gần. Chúng không hề nghĩ tới việc chiến đấu chống lại cá sấu. Đó là số phận đang an bài.

Ngay khi Hook vừa khuất mắt, trí tò mò của bọn trẻ con mới hoàn hồn lại được. Chúng đổ xô nhau ra phía lan can tàu để xem con cá sấu lên tàu. Khi đó, chúng vô cùng ngạc nhiên, nỗi ngạc nhiên lớn nhất của cái đêm đáng ghi nhớ này. Không phải con cá sấu đang tới cứu chúng mà chính là Peter.

Peter ra hiệu cho tụi trẻ không được kêu lên kéo làm lộ chuyện. Và chú lại tiếp tục kêu tích tắc.

Peter Pan

Dịch giả: Tổ Châu

15. Sẽ là hook hoặc ta phải chết

Trong cuộc đời, chúng ta có biết bao sự cố, biết bao cuộc phiêu lưu mà ta chỉ hoàn toàn ý thức đầy đủ về chúng sau khi đã trải qua. Chẳng hạn đột nhiên ta phát hiện ra rằng ta bị điếc một bên tai từ bao giờ chẳng biết, có lẽ là từ nửa giờ đồng hồ nay. Peter đêm đó cũng trải qua một tình huống tương tự. Lúc trước, khi chúng ta rời Peter, chú ta còn đang rón rén bước đi, ngón tay trên môi và dao găm sẵn sàng để chém giết. Chú thấy con cá sấu đi qua mà không nhận thấy điều gì khác lạ rồi sau đó, chú mới tự nhủ rằng chẳng thấy tiếng tích tắc đâu cả. Thoạt tiên, chú thấy lo nhưng rồi chú cho rằng có lẽ chiếc đồng hồ trong bụng cá sấu bị chết máy, đơn giản thế thôi. Peter chẳng hề nghĩ tới tâm tình của con vật khi đột nhiên bị lấy mất một người bạn đồng hành gắn bó, chú chỉ nghĩ cách liệu chú có thể lợi dụng tình thế này. Và chú quyết định tự kêu tích tắc để bọn thú hoang khác tưởng là cá sấu và không dám tấn công chú. Peter bèn bắt chước tiếng tích tắc một cách tài tình nhưng kết quả thật bất ngờ: con cá sấu cũng nghe thấy tiếng Peter kêu và bèn đi theo chú, hoặc để thu hồi vật dụng đã mất, hoặc chẳng có thù nghịch gì mà chỉ tưởng là chính nó đang tích tắc. Về việc này ta khó lòng phát biểu cho chính xác, vì cũng là như mọi nô lệ của một ý tưởng cố định, con vật này quả là rất ngu.

Peter đến bên bờ sông an toàn và tiếp tục đi không dừng lại, đôi chân trong nước tựa như trên cạn. Nhiều con vật khác có thể chuyển từ đất liền xuống nước nhưng chẳng có con người nào làm được thế. Vừa bơi, Peter vừa nghĩ: "Lần này, hoặc Hook, hoặc là ta, phải chết". Chú vẫn kêu tích tắc từ một lúc lâu nên thậm chí chú còn chẳng để ý là mình đang kêu nữa. Nếu chú tự biết mình đang kêu tích tắc, có lẽ chú đã dừng kêu rồi vì ý tưởng trèo lên boong tàu nhờ tiếng kêu tích tắc có hay ho đến mấy, cũng chẳng mấy may gợn qua đầu chú.

Ngược lại, chú đã nghĩ rằng mình trèo lên mạn tàu khế khàng như chuột và rất đỗi ngạc nhiên khi thấy bọn cướp biển lùi bước trước mặt chú, dưới chân chúng là Hook, nom thảm hại tựa như nghe phải tiếng con cá sấu vậy.

- Cá sấu à! - Peter vừa mới nhớ ra con cá sấu thì đồng thời chú cũng nghe thấy tiếng tích tắc. Mới đầu chú cứ tưởng là tiếng kêu phát ra từ bụng cá sấu và ngoái đầu nhìn lại. Rồi chú chợt hiểu là chính chú phát ra tiếng kêu kia và chỉ trong nháy mắt đã hiểu ngay ra tình thế. "Mình mới khôn làm sao chứ!" - Peter tự nhủ và ra hiệu cho bọn trẻ chớ để lộ dấu hiệu mừng vui.

Đúng vào lúc đó, Ed Teynte, tay cướp lái tàu, rời khỏi cabin trước boong và đi về phía bọn trẻ trên boong. Bây giờ, các bạn độc giả thân mến, hãy theo dõi kỹ từng phút diễn biến của sự việc.

Peter đánh rất mạnh và chính xác. John đưa cả hai tay bịt mồm tên cướp biển không may để ngăn tiếng rên rỉ bật ra. Tên này ngã nhoài ra phía trước và bốn đứa trẻ tóm vội ngang thân nó, hòng giảm bớt tiếng va đập vào sàn tàu. Peter ra hiệu và xác tên cướp biển bị lẳng xuống nước. Có tiếng tồm một cái rồi lại im lặng. Không biết chúng làm vậy hết bao nhiêu lâu?

- Một đứa này! - Slightly bắt đầu đếm.

Lát sau, Peter rón rén đi vào phía trong cabin. Nhiều tên cướp biển, lấy hết can đảm, bắt đầu nhìn quanh. Chúng nghe được tiếng hơi thở dồn dập khiếp hãi của chính mình, tiếng động kinh khủng nhất đối với chúng đã chấm dứt.

- Thừa thuyền trưởng, nó đi rồi, yên tĩnh lắm - Smee vừa báo cáo vừa lau mắt kính.

Hook chậm rãi ngóc đầu lên khỏi chiếc cổ áo xòe vấy bẩn của hắn và chăm chú nghe đến độ hắn có thể bắt được cả tiếng vọng của tiếng tích tắc, nhưng hắn không nghe thấy gì hết và hắn đứng thẳng người dậy.

- Nào! Cho ván nhảy ra thôi! - Hắn gầm lên với giọng man dại.

Mối cảm hận của hắn đối với bọn trẻ lại càng nhân lên gấp bội kể từ lúc hắn để lộ sự hèn hạ của mình trước mặt chúng. Và hắn bắt đầu hát bài ca ghê tởm:

Yô hô, yô hô, ván trượt sốt ruột rồi

Ta cho chúng đi thôi

Tới tận đầu mép nước

Mênh mông đại dương phía trước

Mời các cậu dạo chơi!

Để dọa thêm bọn trẻ, dù điều này có làm giảm tư cách của hắn, Hook bắt đầu giả bộ lão đảo đi trên một tấm ván tưởng tượng, vừa nhún nhảy với bọn trẻ vừa hát. Và khi hát xong, hắn kêu lên:

- Bọn bay có muốn thử roi chín dải trước khi đi lên đầu ván hay không?

Bọn trẻ quỳ xuống.

- Ôi không - chúng van xin, đáng thương đến độ cả lũ cướp biển đều mỉm cười.

- Này Escarpe, đem roi ra - Hook nói - roi ở trong cabin của ta ấy.

Thế mà Peter lại cũng đang ở trong cabin! Bọn trẻ nhìn nhau.

- Thừa thuyền trưởng, có ngay! - Escarpe vui vẻ đáp.

Hắn sải bước đi lên cabin. Bọn trẻ đều nhìn theo hắn. Chúng gần như không để ý rằng Hook lại lên giọng hát, lần này có cả bọn tùy tùng cùng họa theo:

Yô hô, yô hô, chiếc roi sắp reo lên

Chín đuôi dài yêu kiều ve vuốt

Trên lưng thon vạch những làn đỏ chót...

Phần tiếp theo của bài ca là gì chúng ta cũng không bao giờ được biết vì bài hát của tụi cướp biển đột ngột bị gián đoạn bởi một tiếng hét kinh hoàng vọng lên từ cabin. Tiếng hét vang lên từ đầu tới cuối con tàu rồi tắt ngấm. Tiếp theo là một tiếng hú khác mà tất cả tụi trẻ đều nhận ra nhưng đối với bọn cướp biển thì còn đáng sợ hơn cả tiếng kêu trước.

- Có chuyện gì vậy? - Hook thốt lên.

- Hai thằng - Slightly trịnh trọng đếm.

Gã người Ý Cecco ngập ngừng đôi chút rồi nhảy bổ lên cabin. Hắn quay xuống, người lão đảo, thất thần.

- Thằng Jukes đâu? - Hook cộc lốc hỏi, thân hình hắn cao vượt trội hơn cả tên kia - Nó đâu, đồ chó?

- Nó... nó chết rồi... bị dao găm đâm - Cecco nghẹn giọng trả lời.

- Bill Jukes chết rồi!!! - Bọn cướp biển kinh hãi kêu lên.

- Trong ấy tối lắm - Cecco gần như lúng búng - nhưng có cái gì kinh

khủng lắm ở cuối phòng, phát ra tiếng hú đó.

Nổi vui mừng của tụi trẻ cũng như vẻ mặt buồn rầu của bọn cướp không lọt khỏi mắt Hook.

- Cecco - hấn nói với giọng dứt khoát - đi tìm cho ta cái thằng to mồm ấy về đây.

Cecco, người hùng nhất trong những người hùng cướp biển, cúi đầu trước thủ lĩnh:

- Không, không, không đâu.

Nhưng Hook nhìn cái móc sắt và nhẹ nhàng hỏi đầy ngụ ý:

- Cecco, mày bảo là mày sẽ đi chứ?

Cecco đành tuân lời, giơ hai tay lên trong một vẻ tuyệt vọng. Tiếng hát ngừng bật. Mọi người đều vểnh tai nghe ngóng và một lần nữa, lại có tiếng kêu chết chóc vang lên kèm theo tiếng hú chiến thắng.

- Là ba thằng - Slightly là người duy nhất cất tiếng.

Hook phát tay ra lệnh, triệu tập quân lại.

- Trời đất quỷ thần ơi! Đứa nào đi lôi cổ cái thằng ấy ra cho ta?

- Chờ cho Cecco quay về đã chứ - Startkey cầu nhàu.

Và những tên khác cũng đồng thanh hưởng ứng.

- Hình như ta thấy là mày định xung phong thì phải, Startkey? - Hook ngọt ngào hỏi.

- Không, quý ạ, không đâu!

- Móc sắt của tao lại bảo rằng có chứ - Hook lập lại và vừa nói vừa tiến về phía Startkey - tao đang tự hỏi có nên theo lời khuyên của nó không đây.

- Tôi thà là chết treo lưng lửng ở đầu dây còn hơn - Startkey ương bướng nói.

Một lần nữa, hấn lại được đồng bọn ủng hộ.

- Ra là nổi loạn đây? - Hook lại càng ngọt ngào hơn bao giờ hết - Và thằng Startkey cầm đầu à?

- Xin thuyền trưởng rủ lòng thương! - Startkey run lên.

- Startkey, chúng ta hãy bắt tay nhau nào - Hook vừa nói vừa chìa móc sắt ra.

Startkey nhìn quanh xem có ai giúp đỡ hấn không. Vô ích. Hấn càng lùi thì Hook càng tiến sát, mắt tóe lửa. Và thế là, hét lên một tiếng kêu đầy tuyệt vọng, tên cướp biển nhảy qua khẩu Long Tom và lao xuống biển.

- Bón rồi - Slightly đếm.

- Bây giờ thì có quý ông nào muốn nói chuyện nổi loạn nữa không? - Hook lịch sự hỏi.

Hấn cầm một ngọn đèn và giơ bàn tay sắt lên đầy vẻ đe dọa.

- Ta sẽ đích thân đi tìm cái con họa mi đó - và hấn biến vào trong cabin.

- Năm đấy nhé - Slightly khoái trá nói.

Nó liếm môi để sẵn sàng đếm tiếp, nhưng lại thấy Hook ra khỏi đó, bước đi hơi ngập ngừng, tay không còn đèn.

- Có cái gì làm tắt đèn rồi - Hook nói không chắc chắn lắm.

- Có cái gì à? - Mullins lặp lại.

- Thế còn Cecco? - Le Noodler hỏi.

- Cũng chết như Jukes rồi - Hook đáp cụt lủn.

Mối e ngại phải đi vào cabin lần nữa của hấn mang lại ấn tượng xấu và một vài tiếng rì rầm phản kháng bắt đầu vang lên. Tất cả bọn cướp biển đều mê tín và Cookson kêu lên:

- Hình như khi trên thuyền có một người thừa ra thì đó là con thuyền bị nguyên rửa.

- Người ta kể rằng bao giờ hấn cũng lên thuyền sau cùng, có phải vì hấn có đuôi chằng, thuyền trưởng? - Mullins thêm.

- Người ta còn bảo rằng hấn là người độc ác nhất trên thuyền - một tên khác vừa nói vừa hăm hè liếc xéo Hook.

- Thuyền trưởng, phải chăng là hấn có một cái móc sắt - Cookson hỗn xược nói.

Lần lượt từng tên và rồi cả lũ cướp biển cùng nhắc lại:

- Thuyền chúng ta bị quỷ ám mất rồi!

Bọn trẻ con không tìm được bèn vỗ tay. Hook gần như đã quên mất lũ tù binh của hấn nhưng rồi hấn quay về phía bọn trẻ, mặt rạng lên:

- Các cậu - hấn kêu lên với đồng bọn - bây giờ chúng ta làm thế này. Mở cửa cabin ra và tổng tất cả cái lũ khốn này vào trong đó cho chúng nó đánh nhau với cái thằng to mồm kia. Nếu chúng giết được thằng kia thì quá ổn cho ta, nếu thằng kia giết chúng thì ta cũng chẳng sao.

Đây là lần cuối cùng, bọn thủy thủ thán phục Hook và chúng nhiệt tình thực thi mệnh lệnh hấn đưa ra. Bọn trẻ giả vờ kháng cự nhưng vẫn để cho bị lôi đi nhét vào cabin. Sau đó, cửa cabin bị chốt lại.

- Bây giờ nghe nhé - Hook kêu lên.

Cả bọn đều vênh tai nghe ngóng, nhưng không tên nào dám nhìn thẳng vào cánh cửa. Trừ Wendy vốn bị trói vào cột buồm trong suốt thời gian ấy. Wendy không đợi tiếng reo tiếng hú nào cả mà cô chờ chính Peter xuất hiện.

Cô chẳng phải chờ lâu. Trong cabin, Peter đã tìm ra cái cần tìm: chìa khóa xích tay của tụi trẻ, và giờ đây chúng chỉ cần nhẹ nhàng ra khỏi cabin với các loại vũ khí đủ hình đủ vẻ thu nhặt đó đây. Peter ra hiệu

cho chúng trước hết phải nắp đi, rồi chú đi cắt dây cho Wendy. Lúc này đối với chúng, chẳng còn gì dễ hơn là bay đi, nhưng có một điều ngăn cản Peter, đó là lời thề: "Lần này, hoặc Hook, hoặc ta, phải chết."

Thế nên ngay sau khi giải thoát cho Wendy, chú thềm dặn cô đi nắp cùng tụi trẻ còn chú ra đứng thay thế Wendy bên cạnh cột buồm, quần người trong chiếc áo khoác của Wendy để đánh lừa kẻ khác. Và rồi chú hít hơi thật sâu trước khi hú lên một tiếng kêu giòn giã. Đối với tụi cướp, tiếng kêu báo hiệu là tất cả bọn trẻ trong cabin đã bị tàn sát hết và chúng chờ người vì sợ hãi. Hook cố khơi dậy lòng can đảm của bọn cướp nhưng do chúng đã trở thành như một lũ chó dưới tay hắn, nay chúng chỉ nhe nanh với chủ và Hook hiểu rằng chỉ cần hắn quay lưng lại là bọn này sẽ nhảy bổ vào hắn ngay.

- Các cậu nghe đây - hắn đã sẵn sàng dụ dỗ hoặc tung chưởng ngay mà không hề nao núng mấy may - ta đã nghĩ kỹ rồi, có một kẻ mang vận xúi trên tàu.

- Đúng vậy - bọn cướp hầm hè - Một tên có móc sắt.

- Không đâu, đó là đứa con gái. Trên tàu cướp biển, phụ nữ bao giờ cũng đem lại xúi quẩy. Mọi việc sẽ ổn hơn khi nó biến đi.

Một vài đứa nhớ lại là Flint cũng đã nói như thế.

- Thử một tí cũng đáng đấy - Chúng nói mà không tin tưởng lắm.

- Lẳng nó xuống nước - Hook hô.

Cả bọn nhảy bổ tới cái hình người quần áo khoác.

- Lần này, chẳng ai cứu được tiểu thư nữa rồi - Mullins vui vẻ thốt lên.

- Có chứ, có một người - cái bóng dưới chân cột buồm đáp lời.

- Ai vậy kia?

- Peter Pan, người báo thù.

Với câu trả lời khùng khiếp đó, Peter giật tung áo choàng và cả bọn hiểu ngay tức thì ai là người đã đánh chúng trong cabin. Hai lần liền, Hook định lên lời nhưng không nói nổi. Vào lúc đó, tôi cho rằng trái tim tàn bạo của hắn đã tan nát.

Rồi hắn cũng kêu lên được thành câu:

- Giết nó đi!

Nhưng hắn cũng không tin vào lời hắn nữa rồi.

- Nào, các cậu đâu, tấn công đi! - Giọng Peter vang vang.

Lát sau, tiếng va đập của vũ khí chạm nhau vang lên khắp tàu. Nếu bọn cướp đứng cụm lại với nhau, chắc chúng sẽ thắng, nhưng cuộc tấn công nổ ra đúng lúc chúng đang đầu óc lộn tung phèo và chúng chạy lung tung, đánh đấm loạn xạ, đứa nào cũng tưởng chỉ còn mình

là sống sót trong toàn thủy thủ đoàn. Nếu một chọi một vật nhau, chúng mạnh hơn nhưng vì chúng đang ở thế bị tấn công, lại không có tổ chức, nên bọn trẻ dễ dàng dùng chiến thuật hai đánh một và tự do lựa chọn con mồi. Một vài tên nhảy xuống biển, một số khác trốn trong các góc tối, nhưng Slightly vốn không thể chiến đấu được nữa, cầm đèn chạy khắp nơi để tìm ra chúng. Khi đó, bọn cướp bị chói mắt, bị ngã và trở thành những con mồi quá dễ dàng gục ngã dưới lưỡi gươm của các địch thủ trẻ. Chỉ nghe có tiếng kinh coong của các lưỡi thép chạm nhau, thắng hoặc có tiếng kêu lên ngán ngùi hoặc tiếng người rơi xuống nước và giọng đều đều của Slightly đếm, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười, mười một...

Tôi cho rằng chẳng còn lại một tên cướp nào cho tới khi đám trẻ con vây Hook vào giữa. Tên này quả là đáng gờm vì hắn khiến tụi trẻ đứng cách xa thành vòng như một vòng tròn lửa. Chúng đã giết tay chân của hắn nhưng một mình Hook cũng đủ chơi được tất cả. Chúng liên tục tấn công, hắn liên tục đẩy lùi lũ trẻ. Hắn đã dùng móc sắt ngoắc được một đứa trẻ và giơ thẳng bé ra như một tấm khiên. Ngay lúc đó, một chú bé vừa đâm xuyên lưỡi kiếm của mình qua người gã Mullins, rồi lao lên phía trước.

- Các cậu, thu vũ khí về. Thằng này là của tớ - kẻ mới tới hô lên.

Hai kẻ thù nhìn nhau thách thức rất lâu. Đôi lúc Hook rung mình và trên môi Peter nở nụ cười kỳ dị.

- Thế nào, Pan, mày đã gây ra tất cả trò này đó hả? - Cuối cùng, Hook mở miệng.

- Đúng vậy, Hook, chính là tao đây - Peter nghiêm khắc đáp lời.

- Đồ nhãi nhép huênh hoang, giờ chết của mày đã tới rồi đó!

- Đồ khốn kiếp đen tối, thủ thế đi! - Peter đáp lời.

Rồi chẳng đôi hồi gì nữa, chúng giao gươm và trong một lúc lâu, không ai thắng thế. Peter là một tay kiếm cừ khôi, chặn được tất cả mọi cú đánh, nhanh như chớp, lát lát, chú lại ra đòn dứt và cũng lừa được đối thủ nhưng tay chú ngắn quá nên không chém được tận người Hook. Tên này cũng là một tay kiếm lão luyện, không thua kém chút nào và nếu như cổ tay hắn có hơi thiếu dẻo dai, bù lại các cú đánh của hắn mạnh mẽ vô cùng. Hắn hy vọng sẽ nhanh chóng kết thúc bằng cách giáng cho Peter một cú đánh mà Barbecue đã dạy hắn ở Riô nhưng vô cùng ngạc nhiên khi thấy Peter cũng biết miếng đó. Hắn bèn tìm cách đánh gần và định sử dụng móc sắt, cho tới lúc đó vẫn chĩa lên trời như một con dao găm. Tuy nhiên, Peter chui qua dưới tầm tay chém của Hook và dướn người đâm hắn vào mạng sườn. Nhìn thấy máu mình, các bạn hãy nhớ lại là máu hắn có màu

đặc biệt mà hắn không chịu được, Hook buông kiếm và thế là hoàn toàn bị Peter chế ngự.

- Giết hắn đi! - Bọn trẻ đồng thanh kêu lên.

Nhưng Peter cao thượng khoát tay mời địch thủ nhạt lại kiếm. Hook chẳng đợi mời lần thứ hai mặc dù hắn cảm thấy bị hạ gục bởi cử chỉ đầy quý phái này.

Cho tới lúc này, hắn nghĩ là mình đang chiến đấu với một thằng bé cầu bơ cầu bất nào đó và giờ đây, hắn cảm thấy rúng động vì những mối nghi hoặc hoang mang.

- Pan, mi là ai? - Hook khàn giọng đi hỏi.

- Ta là tuổi trẻ, ta là niềm vui - Peter đáp ngay - Ta là một con chim non rơi khỏi tổ.

Rõ là những lời đó chẳng có ý nghĩa gì nhưng nó lại cho Hook khôn khổ thấy rằng Peter chẳng biết gì về mình cả, điều này có thể được coi như là tột đỉnh của kiểu cách quý tộc.

- Thủ thế đi! - Hắn đau đớn kêu lên.

Và hắn vung kiếm thành vòng rộng trong không khí, tựa như một hung thần, mỗi nhát kiếm vung lên dường như có thể chặt đôi mọi kẻ đứng trong tầm kiếm, dù là trẻ con hay người lớn. Nhưng Peter bay chập chờn quanh Hook như thể luồng gió do thanh kiếm của Hook tạo ra lại giữ cho Peter thoát khỏi tầm kiếm của hắn. Và lúc lúc, Peter lại nhào về phía trước và đâm trúng địch thủ.

Hook giờ đây đánh mà không hy vọng. Trái tim hắn, đập thành thịch mạnh mẽ và tăm tối, đã chán sống rồi. Hắn chỉ còn mong mỗi một điều: trước khi chết, được nhìn thấy Peter bỏ rơi phong cách quý phái của mình.

Và đột nhiên hắn bỏ dở trận đấu, lao bổ xuống hầm tàu nơi đựng thuốc súng để châm lửa đốt.

- Hai phút nữa, tàu sẽ nổ tung! - Hắn hét lên.

- Lần này thì đi đời phong thái quý tộc nhé - hắn tự nhủ.

Nhưng Peter cũng lao xuống hầm tàu và chui ra mang theo một viên đạn pháo đã châm ngòi và bình tĩnh ném nó xuống biển.

Còn Hook, thái độ của hắn ra sao?

Dù cho hắn có xấu xa đến đâu, chúng tôi phải thừa nhận và không vì thế mà tỏ ra có cảm tình với hắn tạo nào, là hắn vẫn tỏ ra trung thành với truyền thống đẳng cấp của hắn. Bọn trẻ bắt đầu xoay quanh hắn, khinh bỉ giấu cột hắn và trong khi hắn loạng choạng bước trên boong tàu, đâm những nhát kiếm vô nghĩa trong không khí, đầu óc bắt đầu nghĩ lan man, nào những nơi hắn vui vẻ khi còn trẻ, những cuộc chơi đầy phấn khích trước bức tường Điện Jeu de Paume tại Pháp. Và

giày, và áo, quần tất, cổ áo xếp của hắn đều phẳng phiu sạch sẽ. Thuyền trưởng Hook, người cũng mang trong mình chút khí chất anh hùng, xin chào!

Vì giờ đã đến những giây phút cuối cùng của Hook rồi.

Khi thấy Peter chậm chậm bước về phía mình, dao găm vung lên, hắn nhảy qua vách chắn boong tàu để lao mình xuống biển. Hắn không ngờ rằng con cá sấu đang chờ hắn. Chúng tôi đã cố tình cho dừng đồng hồ để tránh cho Hook khỏi nỗi khắc khoải này: đó cũng là sự tôn trọng cuối cùng dành cho viên thuyền trưởng cướp biển.

Hắn còn được một phút giây thắng thế cuối cùng nữa mà chúng tôi cũng không đành tước mất. Trong khi hắn đang đứng bấp bênh trên lan can tàu, đầu ngoái về phía Peter đang bay quanh người hắn, hắn ra hiệu cho Peter dùng chân đẩy hắn xuống nước. Và Peter, đáng ra phải đâm, lại duỗi chân ra đập Hook khiến hắn ngã nhào xuống nước.

Thế là rút cuộc, nguyện vọng cuối cùng của Hook đã được thực hiện.

- Thật là hạ cấp! - Hắn vui mừng kêu lên và rơi thẳng vào mồm con cá sấu.

Thuyền trưởng Hook đã chết như thế đó.

- Mười bảy - Slightly lâu bầu.

Nhưng nó đếm sai. Mười lăm tên đã bỏ mạng đêm đó vì các tội ác của chúng nhưng hai tên bơi được đến bờ. Startkey bị dân Da đỏ bắt làm người giữ trẻ cho bọn trẻ Da đỏ sơ sinh, thật là số phận hẩm hiu cho một tên cướp biển! Còn Smee, hắn đi ngao du thiên hạ cùng cặp kính, sống một cuộc đời tạm bợ và luôn kể ở mọi nơi rằng hắn là người duy nhất khiến thuyền trưởng Hook e ngại.

Dĩ nhiên Wendy chẳng tham gia tí nào vào trận đánh nhưng cô theo dõi hết tất cả các chiến công của Peter, và giờ đây khi chiến cuộc chấm dứt, cô đòi lại các đặc quyền của mình. Cô bèn khen ngợi tất cả và kìm cơn rùng mình khoái trá khi Michael chỉ cho cô xem chỗ Michael giết được một tên cướp biển. Rồi cô bé đưa tất cả bọn trẻ vào cabin của thuyền trưởng Hook, chỉ cho chúng chiếc đồng hồ của viên thuyền trưởng treo trên đỉnh. Đồng hồ chỉ một giờ ba mươi.

Giờ giấc muộn màng này khiến mọi thứ đều phải nhường cho quy củ. Các bạn hãy tin chắc rằng Wendy đã nhanh chóng bắt tất cả bọn trẻ lên giường ngay trong các khoang nằm của cướp biển, tất cả, trừ Peter còn đi đi lại lại rất lâu trên boong tàu cho tới khi lần quay ra ngủ bên cạnh khẩu thần công Long Tom. Đêm đó, Peter mơ thấy lại một trong các giấc mơ của chú, và chú khóc rất lâu trong mơ khi Wendy ôm chặt chú vào lòng.

Peter Pan

Dịch giả: Tổ Châu

17. Và Webdy lớn lên

Tôi hy vọng là các bạn sẽ muốn biết những gì xảy ra cho các cậu trẻ lạc khác. Chúng chờ dưới nhà để Wendy có thời gian kể chuyện của chúng. Sau khi đếm đến năm trăm, chúng lên gác. Để tạo ấn tượng tốt theo, chúng lên theo cầu thang và đứng xếp thành hàng trước mặt bà Darling, tay cầm mũ, lòng bối rối vì trang phục của bọn cướp biển. Chúng không nói gì nhưng ánh mắt chúng tha thiết khẩn cầu bà chủ thu nhận chúng. Lẽ ra chúng cũng phải hỏi ý kiến ông Darling nữa nhưng điều này chúng không hề nghĩ tới.

Tất nhiên là bà Darling nói ngay là bà nhận chúng; còn ông Darling, ông tỏ ra đặc biệt suy sụp vì sáu đứa là con số không nhỏ.

- Phải thừa nhận là con không làm gì nữa vời - ông bảo Wendy.

Những lời không vui này khiến bọn Sinh đôi tưởng là nhắm vào chúng. Anh Sinh đôi, hay tự ái hơn, liền đỏ mặt hỏi:

- Ông thấy là bọn chúng cháu đông quá chẳng thừa ông, nếu vậy, chúng cháu có thể đi.

- Kìa ba! - Wendy kêu lên.

Ông vẫn giữ vẻ mặt làm lì tuy ông tự biết rằng như vậy là kém cỏi nhưng có cái gì đó thúc đẩy ông.

- Chúng cháu có thể ngủ co người lại cũng được mà - Nibs nói.

- Con cắt tóc cho các em ấy đấy - Wendy thêm.

- Kìa anh George - bà Darling buồn lòng khi thấy đức ông chồng yêu quý của mình lại tỏ ra hẹp hòi như vậy.

Tới đây thì ông Darling bật khóc và sự thực được phơi bày. Ông cũng vui mừng như bà khi đón nhận bọn trẻ nhưng lẽ ra chúng phải hỏi ý kiến của ông nữa chứ, không được coi ông như một con số không trong nhà của chính ông thế.

- Cháu không nghĩ rằng ông là một con số không - Nibs kêu lên ngay

- còn cậu Curly, cậu có nghĩ rằng ông là một con số không không?

- Đâu có, còn cậu Slightly, cậu có nghĩ thế không?

- Tất nhiên là không phải thế rồi. Này, Sinh đôi, cậu nghĩ sao?

Đã rõ ra là chẳng ai coi ông Darling như một con số không. Ông cảm thấy vui trở lại một cách tức cười và tuyên bố là đã tìm được chỗ cho chúng trong phòng khách nếu chúng chui vừa vào phòng khách.

- Chúng cháu sẽ chui vừa - bọn trẻ cam đoan.

- Thế thì đi theo hướng dẫn viên nhé! - Ông Darling vui vẻ kêu to - Ta không chắc là nhà ta có một phòng khách nhưng chúng mình cứ giả vờ như là có và thế là sẽ có thôi. Đi nào!

Ông vừa đi vừa nhảy vào trong nhà theo sau là lũ trẻ vừa nhảy múa vừa reo hò "Đi nào! Đi tìm phòng khách!" Tôi không biết chúng có tìm được phòng khách hay không nhưng dầu gì chúng cũng tìm ra đủ góc ngách để ở.

Còn Peter, chú gặp lại Wendy một lần nữa trước khi bay đi hẳn. Chú không đến bên cửa sổ mà chỉ lướt qua để Wendy mở ra cho chú nếu cô bé muốn gọi. Và Wendy làm đúng như vậy.

- Chào Wendy, tạm biệt nhé - Peter nói.

- Ôi, cậu đi à?

- Ừ.

- Peter - Wendy lạc giọng hỏi - cậu có định nói với ba mẹ tớ về một việc rất riêng tư không?

- Không.

- Về tớ mà, Peter.

- Không.

Bà Darling đến bên cửa sổ vì giờ đây bà quyết định phải theo sát sao con gái. Bà nói với Peter là bà đã nhận nuôi tất cả các cậu bé kia và sẽ rất vui nếu được nhận nuôi cả Peter nữa.

- Rồi cô sẽ bắt cháu đi học chứ - Peter ngờ vực hỏi.

- Đúng thế.

- Rồi sẽ bắt cháu đi làm ở cơ quan chứ gì?

- Cô nghĩ rằng vậy.

- Thế rồi cháu sẽ thành người lớn à?

- Đúng vậy.

- Cháu không muốn đến trường để học những điều nghiêm túc -

Peter hăng hái nói - cháu không muốn thành người lớn. Cô là mẹ của Wendy, cháu sợ nhất là khi ngủ dậy thấy râu mọc trên cằm.

- Peter - Wendy nói giọng hòa giải - dù cậu có râu, tớ cũng vẫn yêu cậu.

Và bà Darling giang tay ra, nhưng Peter quay đi.

- Cô lùi lại đi, không ai có thể bắt được cháu để làm cháu thành người lớn đâu.

- Thế thì cháu sẽ sống ở đâu?

- Cháu sống với Tinker Bell trong chiếc lều mà chúng cháu làm cho Wendy. Các cô tiên sẽ mang nó lên ngọn cây cao chỗ họ ngủ đêm.

- Tuyệt quá - Wendy mê tít kêu lên khiến bà Darling ôm lấy cô chặt hơn.

- Cô nghĩ rằng tiên chết hết cả rồi - bà Darling nói.
- Vẫn còn nhiều cô tiên trẻ - Wendy nay đã thành thạo về vấn đề này, bèn giải thích - Vì mẹ có biết không, khi có một em bé cười lần đầu tiên, thế là có một cô tiên sinh ra, và vì luôn luôn có các em bé mới sinh, luôn luôn cũng sẽ có các cô tiên mới. Họ sống trong các tổ trên các ngọn cây. Tiên tím là con trai, tiên trắng là con gái và tiên xanh là các đồ ngốc nghếch mà tự chúng cũng không biết chúng là gì nữa.
- Cháu sẽ vui chơi thỏa chí - Peter vừa nói vừa theo dõi Wendy.
- Có lẽ cậu sẽ thấy cô đơn lúc ngồi bên lửa buổi tối đây - Wendy nhận xét.
- Tớ có Tinker Bell.
- Tinker Bell đầu óc như chim sẻ ấy mà - Wendy hơi ức đáp lại.
- Đồ gièm pha xấu xí! - Tinker Bell nói từ một góc phòng.
- Chẳng sao - Peter đáp.
- Ôi Peter, cậu biết là chuyện đó quan trọng lắm chứ.
- Nếu thế thì cậu đi với tớ đến sống ở trong lều đi.
- Cho con đi được không mẹ?
- Chắc chắn là không được rồi. Bây giờ con về nhà rồi, mẹ sẽ giữ con lại.
- Nhưng cậu ấy cũng cần có mẹ biết bao!
- Con cũng vậy, con yêu.
- Được, được rồi - Peter nói như thể chú đặt câu hỏi chỉ vì lịch sự mà thôi.

Nhưng bà Darling thấy bên khốe môi chú trẻ xuống và bà bèn đưa ra một đề nghị rộng lượng: mỗi năm cho Wendy đến chỗ Peter ở một tuần để làm công việc dọn dẹp mùa xuân. Wendy thích có một giải pháp lâu dài hơn và cô thấy dường như mùa xuân lâu đến quá, nhưng Peter an tâm ra đi với lời hứa đó. Chú chẳng có khái niệm gì về thời gian và chú vốn là nhân vật chính của nhiều sự kiện đến độ những gì tôi kể về chú cho các bạn nghe chỉ là một giọt nước trong biển cả. Có lẽ là Wendy cũng biết thế nên cô buồn buồn bảo:

- Từ nay cho tới lúc quét dọn mùa xuân, cậu đừng quên tớ nhé Peter.

Tất nhiên là Peter hứa, rồi chú bay đi. Chú đem theo nụ hôn của bà Darling, cái hôn mà chẳng ai lấy được ấy. Peter dễ dàng hái ngay được nụ hôn đó. Thật là ngộ. Nhưng bà tỏ ra hài lòng.

Tất nhiên là tất cả bọn trẻ đi học và phần lớn trong số chúng vào lớp sáu. Slightly mới đầu được xếp vào lớp bảy, rồi lại được xếp vào lớp tám. Mục đích là phải học đến lớp cuối cùng. Chưa hết một tuần bọn trẻ đã hiểu ngay là rời bỏ đảo thật là ngu ngốc. Tuy nhiên, giờ thì

muộn quá rồi và chẳng bao lâu sau, chúng vào quy củ và trở nên cũng bình thường như bạn và tôi, như bất kỳ một người nào khác. Đáng buồn là phải thêm rằng chúng dần dần mất khả năng bay. Trước tiên Nana buộc chân chúng vào thành giường để ngăn không cho chúng bay lên vào ban đêm và một trong những trò giải trí ban ngày của chúng là giả vờ ngã từ trên xe buýt. Nhưng dần rồi chúng cũng bớt giằng giật dây trói vào giường ban đêm và nhận thấy là mình bị thương khi nhảy từ trên xe buýt xuống. Một thời gian sau, chúng thậm chí không thể nhấc mình lên khỏi mặt đất để đuổi theo mũ nữa. Chúng tự nhủ là do thiếu thực hành nhưng thật ra là vì chúng không tin vào khả năng đó nữa mà thôi.

Michael giữ được niềm tin lâu hơn một chút, dù những đứa khác chế giễu nó. Nó đứng cùng Wendy khi Peter đến đón cô bé vào cuối năm thức nhất. Wendy bay đi cùng Peter, người mặc chiếc váy mà cô đã dệt bằng lá và quả cây của xứ sở Neverland. Nỗi sợ duy nhất của Wendy là Peter thấy váy quá ngắn nhưng Peter chẳng nhận thấy gì hết, chú ta có quá nhiều chuyện để kể.

Wendy cứ hy vọng là chúng sẽ cùng nhau nhắc lại những kỷ niệm đã qua nhưng nhiều cuộc phiêu lưu mới đã xua tan chúng khỏi trí óc của Peter.

- Thuyền trưởng Hook là ai? - Peter quan tâm hỏi khi Wendy nói về kẻ thù chung lớn nhất.

- Cậu không nhớ à? - Wendy kinh ngạc hỏi - Cậu không nhớ đã giết hắn và cứu được cả bọn như thế nào à?

- Tớ giết xong chúng là quên ngay ấy mà - Peter vô tư đáp.

Khi Wendy ngập ngừng hy vọng là có khi Tinker Bell sẽ thích được gặp lại cô, Peter hỏi:

- Tinker Bell là ai?

- Ôi Peter - Wendy bắt bình kêu lên.

Và dù cho Wendy có giải thích, Peter lại một lần nữa chẳng thể nào nhớ ra Tinker Bell.

- Có biết bao nhiêu là tiên, hay có khi cô ta không còn nữa thì sao.

Cũng có thể là Peter có lý bởi các tiên đâu có sống lâu, nhưng vì họ bé quá nên một khoảng thời gian ngắn ngủi cũng có vẻ như lâu.

Wendy buồn rầu thấy rằng Peter chẳng phân biệt gì giữa việc một năm đã trôi qua với những chuyện xảy ra ngày hôm qua. Wendy cảm thấy chờ đợi mới lâu làm sao! Nhưng Peter vẫn hấp dẫn như ngày nào và cả hai đã có một tuần quét dọn mùa xuân thật tuyệt diệu trong chiếc lều trên ngọn cây.

Năm sau, Peter không tới. Wendy chờ đợi Peter trong một chiếc váy

mới đơn giản vì cô không thể nào mặc chiếc váy cũ được nữa.
Nhưng chẳng thấy Peter đâu.

- Hay là anh ấy ốm - Michael gợi ý.

- Em biết là anh ấy không bao giờ ốm rồi đấy.

Michael đến sát bên Wendy và rung mình thì thào vào tai cô chị:

- Hay là anh ấy không có thật hở Wendy?

Nếu lúc ấy không phải là Michael đang khóc thì Wendy đã khóc rồi.

Peter lại xuất hiện khi đến mùa quét dọn năm sau, và lạ nhất là chú chẳng nhớ gì đến việc đã lỡ hẹn mất một năm.

Đó là lần cuối cùng Wendy bé con gặp Peter. Trong một thời gian, Wendy cố gắng không buồn phiền về Peter và tự coi mình là không chung thủy với Peter khi được nhận giải nhất trong lớp. Rồi năm tháng qua đi, chẳng bao giờ Peter quay lại nữa.

Khi họ gặp lại nhau, Wendy đã lấy chồng còn Peter đối với cô chỉ còn là một đám bụi trong chiếc hộp gỗ nơi cô xếp đồ chơi ngày bé.

Wendy đã trở thành người lớn rồi. Các bạn cũng không cần phải thương cảm cô làm gì vì Wendy thuộc giống người chỉ thích lớn lên.

Và vì tự lòng cô đã muốn già đi như vậy nên cô đã trở thành phụ nữ sớm hơn các cô gái cùng tuổi khác.

Còn về phía các cậu trai, tất cả đều trở thành những người lớn hoàn hảo và có nền nếp; chẳng có gì nhiều để nói về họ cả. Ta có thể gặp anh em Sinh đôi hoặc Nibs và Curly đi đến cơ quan tay cầm cặp da và ô. Michael trở thành thợ máy xe lửa, Slightly lấy một tiểu thư quý tộc do đó anh ta trở thành huân tước. Các bạn có thấy ông quan tòa mang tóc giả đang đi qua cánh cổng sắt kia không? Ngày xưa tên ông ta là Tootles. Và còn cái nhà ông râu ria rậm rì không thể nào kể được một câu chuyện cho ra hồn cho các con của ông ta ngày xưa tên là John đấy.

Wendy khi cưới bạn đồ trắng với dây lưng hồng. Thật lạ là Peter chẳng đột ngột xuất hiện trong nhà thờ để làm rối loạn hôn lễ.

Năm tháng tiếp tục qua đi và Wendy có một cô con gái. Cô bé có tên là Jane và bao giờ cũng mang một cái nhìn soi mói một cách đáng kinh ngạc, cứ như thể ngay khi ra đời, bé đã có sẵn cả nghìn câu hỏi trong đầu. Khi Jane đã hơi lớn để có thể đặt các câu hỏi đó, phần lớn chúng đều liên quan đến Peter Pan. Jane rất thích nghe kể chuyện về Peter và Wendy kể tất cả những điều mà cô có thể nhớ được cũng ngay trong cái phòng ngủ mà xưa kia bọn trẻ đã thực hiện chuyến bay lịch sử. Bây giờ đó lại là phòng ngủ của Jane vì ba Jane đã mua lại của bố vợ mình, người mà nay chẳng còn hứng thú leo thang gác chút nào nữa. Bà Darling nay đã qua đời và chìm vào

quên lãng.

Giờ đây chỉ còn có hai giường trong phòng trẻ: giường của Jane và của cô bảo mẫu, và chuồng chó cũng chẳng còn nữa vì Nana cũng chết từ lâu. Nó chết vì già và về cuối đời nó trở nên khó chịu vì cứ muốn tỏ ra là chỉ có nó mới biết cách trông trẻ.

Mỗi tuần một lần, cô bảo mẫu của Jane lại được một buổi tối tự do và hôm đó Wendy phải tự cho Jane đi ngủ. Đó chính là lúc kể chuyện.

Jane đã phát minh ra việc nâng tấm ga trải giường lên làm thành một chiếc lều trên đầu mẹ và đầu mình, sau đó, trong bóng tối đáng ngại cô bé mới thì thầm:

- Bây giờ ta thấy gì nào?

- Mẹ nghĩ rằng tối nay mình không thấy gì hết - Wendy trả lời, lòng cảm thấy rằng nếu có Nana ở đó, chắc nó sẽ cương quyết phản đối cái lối nói chuyện này.

- Có chứ mẹ, mẹ thấy lại ngày xưa mẹ là một cô bé chứ.

- Lâu lắm rồi thiên thần của mẹ ạ - Wendy đáp - Trời ơi, năm tháng trôi qua mới nhanh làm sao.

- Nó có trôi qua như mẹ bay hồi bé không? - Con bé tỉnh ranh hỏi.

- Mẹ bay à? Jane ạ, đôi khi mẹ cứ tự hỏi không biết mẹ có bay thật không.

- Có chứ mẹ, mẹ có bay thật mà.

- Ôi cái lúc mẹ biết bay ấy mới thú vị làm sao!

- Thế tại sao bây giờ mẹ lại không biết bay nữa hả mẹ?

- Vì mẹ thành người lớn rồi, con ạ. Là người lớn rồi thì không còn biết cách bay như thế nào nữa.

- Tại sao người lớn lại quên bay?

- Vì họ không vui nữa, không ngây thơ và vô tâm nữa. Chỉ có những người vui vẻ, ngây thơ và vô tâm mới bay được thôi.

- Thế những người vui vẻ, vô tâm và ngây thơ ấy là ai hả mẹ? Con cũng muốn được như thế lắm...

Hoặc có khi lúc ấy Wendy lại thừa nhận là cô có thấy cái gì đó.

- Mẹ nghĩ là mẹ nhìn thấy phòng trẻ con.

- Con cũng thế, mẹ kể tiếp đi.

Thế là cả hai mẹ con bị lôi cuốn vào cuộc phiêu lưu của cái đêm mà Peter bay vào phòng để tìm cái bóng của chú.

- Cái cậu bé ngốc nghếch ấy lại cứ cố thử dán lại bóng bằng xà phòng và khi không dán được, chú bèn khóc; tiếng khóc làm mẹ thức dậy và mẹ khêu lại cho chú.

- Mẹ quên mất một đoạn - Jane giờ đây còn thuộc chuyện hơn cả mẹ bèn nhắc - khi mẹ nhìn thấy cậu ấy ngồi khóc dưới đất, mẹ bảo gì

nào?

- Mẹ bèn ngồi dậy trên giường và hỏi: "Cậu bé thân mến, vì sao cậu khóc?"

- Đúng rồi đấy - Jane đồng tình thở ra thích thú.

- Thế rồi cậu ấy dạy mẹ và các cậu con bay và đưa tất cả mọi người đến xứ sở Neverland. Có tiên, có cướp biển, có người Da đỏ, có đầm tiên cá, có ngôi nhà ngầm dưới đất và căn lều nhỏ.

- Ôi thích quá. Thế mẹ thích cái gì nhất?

- Mẹ nghĩ rằng mẹ thích ngôi nhà ngầm dưới đất nhất.

- Con cũng thế. Thế còn điều cuối cùng mà Peter nói với mẹ là gì?

- Điều cuối cùng mà Peter nói với mẹ là: "Phải luôn luôn chờ tớ và một đêm nào đó cậu sẽ nghe thấy tiếng tớ reo."

- Đúng rồi.

- Nhưng chán nhất là Peter đã quên mẹ rồi - Wendy mỉm cười nói, cô quả đã trở thành một người lớn rồi.

- Thế Peter reo như thế nào hả mẹ? - Một tối Jane hỏi.

- Hơi giống như thế này này - Wendy cố bắt chước tiếng hú vui tươi của Peter.

- Không phải thế đây - Jane nghiêm trang nói - như thế này cơ mà. Và cô bé bắt chước lại tiếng kêu của Peter giống hơn mẹ làm rất nhiều. Wendy sửng sờ.

- Bé cưng ơi, làm sao con biết?

- Con hay nghe thấy tiếng Peter khi con ngủ lắm.

- À ừ, nhiều em bé nghe thấy tiếng Peter khi đang ngủ, nhưng mẹ là người nghe thấy tiếng chú khi mẹ đang thức hẳn hoi.

- Mẹ may thật đấy.

Rồi một tối lại có chuyện xảy ra. Đó là vào mùa xuân, Jane đã nghe chuyện xong vào buổi tối và giờ đang ngủ trong giường. Wendy ngồi dưới đất gần ngọn lửa để nhìn rõ hơn đồ khâu vá của cô vì trong phòng không có đèn khác. Trong khi đang khâu, cô nghe có tiếng hú lên kỳ lạ. Cửa sổ mở tung y như ngày xưa và Peter hạ cánh xuống đất.

Peter chẳng thay đổi chút nào và Wendy nhận thấy chú vẫn có răng sữa.

Chú vẫn là một cậu bé con còn Wendy đã là một phụ nữ trưởng thành đầy đủ. Ngồi nguyên tại lò sưởi, cô không dám cựa quậy, cô vừa có cảm giác lúng túng và có lỗi: nghĩ mà xem, cô nay đã thành người lớn.

- Chào Wendy - Peter chẳng nghĩ gì đến sự khác biệt vì chú chỉ để ý tới bản thân mình và trong ánh sáng lò mờ, chiếc váy trắng của

Wendy có thể bị coi là chiếc váy ngủ mà chú thấy cô mặc khi gặp nhau lần trước.

- Chào Peter - Wendy yếu ớt trả lời, cố thu người lại càng bé càng tốt.

Có tiếng nói tận đáy lòng bảo cô: "Ồi người đàn bà kia, hãy để cho ta ra đi..."

- Chào, John đâu rồi? - Peter chợt nhận ra thiếu một chiếc giường bèn hỏi.

- John không ở đây nữa - Wendy nghẹn giọng trả lời.

- Michael đang ngủ à? - Peter lơ đãng nhìn Jane và hỏi.

- Ừ.

Wendy cảm thấy có lỗi với cả Jane và Peter.

- Đó không phải là Michael - cô hấp tấp nói, như sợ sấm sét sắp sửa giáng xuống.

Peter cúi đầu nhìn chiếc giường.

- Ai đây, một em bé mới à?

- Phải.

- Con trai hay con gái?

- Con gái.

Lần này chắc chú phải hiểu chứ, nhưng không, chú chẳng hề mảy may nghĩ tới sự thực.

- Peter - Wendy lấp bắp - cậu nghĩ rằng tôi sẽ bay cùng cậu à?

- Tất nhiên rồi, vì thế mà tớ mới đến chứ.

Và chú nói thêm giọng cụt lủn:

- Cậu quên là đây là kỳ quét dọn mùa xuân à?

Wendy hiểu rằng khó lòng có thể giải thích được cho Peter hiểu là biết bao kỳ quét dọn mùa xuân đã qua đi.

- Tôi không đi được đâu, Peter - Wendy buồn buồn nói - tôi không biết bay nữa rồi.

- Tớ sẽ dạy cậu, học lại nhanh thôi mà.

- Thôi Peter, đừng phí phạm bột tiên cho tôi.

Cô đứng dậy và lần đầu tiên nỗi sợ bóp nghẹt Peter.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Chú kêu lên.

- Để tôi bật đèn lên - Wendy nói - và cậu sẽ tự nhận thấy điều này.

Đây là lần duy nhất trong đời, theo chỗ tôi được biết, Peter sợ thực sự.

- Không, đừng bật đèn!

Wendy đưa tay vuốt tóc cậu bé đáng thương. Wendy không còn là một cô bé đang tan nát cõi lòng vì chú mà đã là một bà chủ gia đình đang mỉm cười, nhưng nụ cười lấp lánh ánh nước mắt.

Rồi cô bật đèn, và nhìn thấy cô như vậy, Peter thốt lên một tiếng kêu đau đớn. Khi người phụ nữ xinh đẹp và cao lớn đó cúi xuống để ôm Peter, chú hấp tấp lùi lại.

- Nhưng có chuyện gì xảy ra vậy? - Peter nhắc lại.

- Peter, tôi già rồi. Tôi hơn hai mươi tuổi rồi. Tôi đã lớn lên từ lâu từ lâu rồi.

- Nhưng cậu đã hứa là...

- Tôi không thể nào làm gì được. Nay tôi đã lấy chồng, Peter ạ.

- Không, không thể thế được.

- Đúng thế đấy, còn cô bé nằm trong giường kia là con tôi đấy.

- Không!

Nhưng rồi chú tự nhủ rằng cô bé đúng là con của Wendy và bước về phía Jane, dao găm giờ lên. Dĩ nhiên là chú không định giết Jane.

Ngược lại, chú lặn xuống đất và bật khóc nức nở. Wendy không biết làm cách nào để dỗ chú khi mà ngày trước cô dỗ Peter mới dễ làm sao. Giờ đây cô chỉ là một phụ nữ như nhiều phụ nữ khác và cô chạy ra khỏi phòng để suy nghĩ.

Peter tiếp tục khóc và tiếng nức nở của chú đánh thức Jane dậy. Cô bé ngồi lên và lập tức tỏ ra quan tâm.

- Cậu bé thân mến, tại sao cậu khóc?

Peter đứng dậy và nghiêng mình cúi chào còn Jane đứng trên giường cũng cúi chào đáp lễ.

- Chào - Peter nói.

- Chào cậu.

- Tên tớ là Peter Pan.

- Tớ biết rồi.

- Tớ đến đón mẹ tớ để đem đến xứ sở Neverland.

Khi Wendy quay lại, rất rụt rè thì đã thấy Peter đậu trên thành giường và kêu lên sung sướng trong khi bé Jane đang bay lượn lơ trong phòng, ngây ngất và trịnh trọng.

- Mẹ tớ đấy - Peter giải thích.

Jane hạ cánh đến đứng bên Peter với vẻ mặt mà Peter thích ngắm mỗi khi phụ nữ nhìn chú.

- Mẹ ơi, cậu ấy cần một bà mẹ lắm mẹ ạ - Jane bảo.

- Ừ, mẹ biết chứ - Wendy buồn buồn trả lời - chẳng ai biết hơn mẹ về điều này.

- Chào nhé - Peter nói với Wendy.

Và chú bay lên đồng thời Jane, chẳng ngờ vực ngừng gì cũng bay lên theo. Đối với Jane bây giờ, bay lại là cách di chuyển dễ nhất.

Wendy chạy bỏ ra phía cửa sổ.

- Không, không được!

- Chỉ để cho buổi quét dọn mùa xuân thôi mà mẹ - Jane giải thích - Peter muốn con dọn dẹp mùa xuân cho cậu ấy.

- Ôi giá mà mẹ có thể bay cùng với mọi người nhỉ - Wendy thở dài.

- Mẹ cũng thấy là mẹ đâu có biết bay - Jane đáp.

Rõ là cuối cùng Wendy cũng đành để chúng cùng nhau bay đi.

Đó là hình ảnh cuối cùng về Wendy của chúng ta: nghiêng người trên cửa sổ, cô nhìn theo bọn trẻ đang biến dần trên bầu trời cho tới khi lẫn vào những vì sao.

Giờ đây nếu các bạn nhìn kỹ Wendy, các bạn sẽ thấy tóc cô bắt đầu điểm bạc và thân hình dần dần gầy đi, vì tất cả các việc đó xảy ra nay đã lâu rồi. Jane nay cũng đã thành người lớn và có một cô con gái tên là Margaret và mỗi khi đến kỳ quét dọn mùa xuân, trừ phi là chú quên, Peter lại quay về đón Margaret để đưa đến xứ sở Neverland. Nơi đó, Margaret kể cho Peter nghe những chuyện về chính chú còn Peter lắng nghe như nuốt từng lời. Khi nào Margaret lớn lên, cô cũng sẽ có một cô con gái và cô này cũng sẽ trở thành mẹ của Peter. Các thế hệ sẽ còn nối tiếp nhau như thế chừng nào bọn trẻ con vẫn còn ngây thơ, vui tươi và vô tư lự.

Hết

Nguồn: TTVNOL
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 05/09/2006 10:24:28 CH